

Патріотизм – потреба сьогодення

/Методичні матеріали на допомогу
бібліотекам області в діяльності з
патріотичного виховання/

Патріотизм – потреба сьогодення : методичні матеріали на допомогу бібліотекам області в діяльності з патріотичного виховання / Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека ім. О. Ольжича ; уклад. О. Люблянська, ред. Г. Врублевська. – Житомир : ЖОУНБ ім. О. Ольжича, 2015. – 80с., іл.

В матеріалі наведено сценарії масових заходів бібліотек області, об'єднаних темою патріотичного виховання та вшанування героїв Небесної сотні, українських воїнів різних часів, а також волонтерство. Окремо також надається перелік офіційних свят патріотичної спрямованості, професійних свят військових України та список нових законодавчих і нормативних актів, що регламентують роботу з патріотичного виховання дітей та молоді.

Ми живемо у найнапруженіший час історії незалежної України. В умовах війни на Сході України, економічної кризи, реформування держави та боротьби з корупцією сьогодні, як ніколи раніше на нашій пам'яті, загострилися питання патріотизму, виховання громадянськості і національної самосвідомості. Суворі випробування змусили багатьох з нас по-новому поглянути на історію держави, усвідомити власне ставлення до рідної країни. Слово «патріотизм» з абстрактної категорії стало таким, що можна відчувати на дотик і побачити на власні очі. Український патріотизм набув рис конкретних дій громадян, спрямованих на боротьбу з зовнішнім агресором та внутрішніми негараздами.

У таких умовах виховання патріотизму молодого покоління також отримує нове звучання. Суспільство повертається обличчям до історії і культури країни, молодь все більше намагається спілкуватись українською мовою, читати українські книжки. Люди підкреслюють свою «українськість» етнічною і державною символікою, приймають участь у волонтерському русі на допомогу воїнам АТО та їхнім родинам. Отже, і діяльність бібліотеки з патріотичного виховання дітей та молоді має відходити від формалізму та ставати більш «живою» та конкретною.

Як держава починається з прапора, гімну і гербу, так усвідомлення людиною себе частинкою нації починається з національної символіки й мови. Сьогодні, коли символи нації, як кажуть, «в тренді», бібліотеки можуть долучитися до просвіти громадян різного віку. Не тільки вдягати вишиванку, а й розуміти її символіку і традиції; не тільки розмовляти українською, а й розмовляти й писати грамотно; не тільки шанувати Шевченка й Лесю Українку, а й читати твори сучасних українських авторів, - таку мотивацію та прагнення людей мають розвивати бібліотечні працівники. Але щоб надихнути новим життям просвітницьку діяльність, бібліотекам потрібно обирати нові форми і методи, що зможуть об'єднати громаду навколо книгозбірні, підвищити активність мешканців, налагодити діалог.

Революція Гідності, спротив військовій агресії Російської Федерації, волонтерський рух народили нових, визнаних і невизнаних, Героїв України. Спілкування з цими людьми, намагання зрозуміти їхні мотиви та переконання – ось що може стати відправним пунктом для народження нових патріотів держави.

«Времена не выбирают, в них живут и умирают», - писав відомий російський бард Сергій Нікітін. За останній час ми пережили багато горя, ми плакали від втрат і несправедливості, ми стискали кулаки у безсиллі щось змінити, ми вдягали вишиванки і пов'язували синьо-жовті стрічки, щоб підкреслити свою належність до нації. Серця багатьох українців пошматовані невимовним болем, бо ми сприймаємо долю держави як власну долю, але ми, попри всі випробування, живі! Отже, є ще сили боротися й розбудовувати власну процвітаючу, справедливу, вільну Україну!

У цьому випуску наведено сценарії масових заходів бібліотек області, які об'єднує патріотична тематика: вшанування героїв Небесної сотні та українських воїнів різних часів, а також волонтерство. Окремо також надається перелік офіційних свят патріотичної направленості, професійних свят військових України та список нових законодавчих і нормативних актів, що регламентують роботу з патріотичного виховання дітей та молоді. Висловлюємо щире подяку бібліотечним працівникам області за надані матеріали та сподіваємось, що вони стануть у нагоді бібліотекарям Житомирщини.

Матеріали бібліотек області

Андрушівська районна бібліотека

Сто крилатих героїв у небо злетіло

Вечір-реквієм

*«Це дивляться з темних небес
загиблі поети й герої –
всі ті, хто так вірив
у світле майбутнє твоє...»*

Стіна пам'яті Небесної сотні (Прапор України, надписи «Герої не вмирають», експозиція, книжкова виставка.

Звучать позивні

Вед: (за сценою):

Сторіччями здригався мій народ

Від ярм, від зрад й кривавих заворушень.

Та ми здобудем волю нашого народу.

Пісня «Про Україну» (Є. Прунчак, Н. Агапова)

Вед.: Україно! Одне слово, і ми входимо у світи нової історії трагічного епосу, у світи героїчних діянь. Складною була доля України. По ній топталися орди татар, пазурами роздирали її тіло ляхи і москалі, над нею свистіли гостродзьобі стріли, чорною смертю дихали гармати, вирували нескінченні битви за честь і свободу.

Читець:

...Ніколи ти ще не була

Отак розтрощена.

Хоча душа твоя жила

З уламків зрощена.

Хоч ранам загубила лік,

На скронях паморозь.
Ніколи за увесь свій вік
Ти так не каялась.
Хоч зраду бачила не раз
Ніж гріла спиною,
Але зуміла, піднялась
І стала вільною.
Чому сьогодні ти гориш,
Розп'ята нечистю?
Бо помилки все ті, все ті ж —
Довіра нехристю.
...Ніколи ти ще не була
Настільки зібрана.
Столичні злато-купола
Всміхались віддано.
Що не зробили фронтові
Вожді і світочі,
Зробила кров на мостовій
Та вовк із півночі.
Тебе душили що є сил —
Із люттю, впертістю.
Чим більший тиск —
тим більше крил,
І більше єдності.
Ти ще в руїнах, ще слабка,
Ще бачиш привиди.
Але усе в твоїх руках,
Все, щоб розквітнути.

Вед.: Новий Майдан, який розпочався 22 листопада 2013 року у Києві, дістав назву Революція Гідності. Заява влади призупинити підготовку до

підписання угоди про Євроінтеграцію сколихнула народ України. Тисячі людей вийшли зі своїх домівок відстояти загальнонародну солідарність за волю своєї держави. І вже невдовзі почався лік трагічним жертвам цього свавілля санкціонованого тодішньою владою.

(Відеоряд на словах ведучого, віршах та пісні)

Вед.: Страшна біда прийшла на рідну Україну, на Майдані гинули беззахисні люди, батьки, матері, брати, донечки, синочки... 18 грудня 2013 року поблизу торговельного центру «Квадрат», що на вулиці Гната Юри, о 18 годині 5 правоохоронців у формі «Беркута» жорстоко побили мітингувальника, який 22 грудня помер у реанімації Київської міської лікарні. Це був уродженець Житомирщини, 42-річний Павло Мазуренко. Він став першою жертвою влади на Євромайдані, перший із числа Небесної Сотні.

Читець:

Небесної Сотні юнаки
Піднялись за гідність України,
зі щирим серцем прагли перемін,
Читали вірші, та пісні співали
І про майбутнє мріяли вони.
Залишитесь ви в пам'яті століття,
Ви обереги нашої землі,
Крилаті ангели,
Герої наші милі,
Велика дяка...
Вклоняюсь до землі.

Вед.: Згодом прийняття так званих «диктаторських Законів 16 січня» вивело на Майдан тисячі людей. Сутички між силовиками та євромайданівцями щодня посилювались... Найтрагічнішими днями із початку Майдану стали 18, 19 та 20 лютого.

Пісня «Мамо, не плач, я повернусь весною» (Є. Прунчак)

(На словах ведучого слайди з фотографіями земляків)

Вед.: «Чорного вівторка» - 18 лютого закінчилося життя 73-річного Якова Зайка, жителя Житомира, відомого громадсько-політичного діяча. За цими страшними подіями слідувало 20 лютого - безжалісний «Чорний четвер»... Саме 20 лютого 2014 року від кулі снайпера загинув 22-річний Сергій Кемський, мешканець Коростеня. Він допомагав виносити поранених, рятуючи інших, загинув сам.

В цей день Житомирщина втратила Олександра Балюка з Новоград-Волинського району.

Серед багатьох важкопоранених героїв Євромайдану, життя яких не вдалося зберегти, 72-річний Анатолій Нечипоренко, уродженець Брусилова, який після тривалого перебування у комі помер 11 квітня.

Пісня «Не плач, мамо, я іще живий» (А. Кондратюк)

Читець:

...І мовчки сотня непокорених героїв
відходила у чисті небеса,
і погляди знесилених мільйонів
дивились вслід братам, батькам, синам;
у темне небо по руках в відкритих трунах
до світу кращого крізь сльози матерів,
не буде прощення убивцям й нам не буде,
коли непомщеними лишаться всі ті, хто так любив,
хто не дістався правди, оступившись на півкроці,
хто згас за нас, недотягнувши до весни,
тримає курс у небеса славетна сотня,
землі своєї упокоєні сини.
Горять серця, палають вільні душі,
зійшла зоря, гряде нове життя,
герої не вмирають, кличуть нас на барикади,
і хай прийме тіла їх мерзла ще земля,
витає дух нескореної волі,

гримлять щити, молитви і пісні,
рядами рівними між нас ідуть герої,
усі, хто голову поклав в ці темні дні.

Вед.: На Євромайдані були мільйони українців, кожен усвідомлював небезпеку та ризик, але переважало бажання змінити країну. З кожним кривавим днем протистояння Небесна Сотня поповнювалась новими Героями, яких у вічність проводжала вся країна...

(На екрані відеоряд – прощання з Героями до закінчення хвилини прощання)

Пісня «Реквієм за загиблою сотнею» (М. Старощук)

(Виходять діти із свічками)

Вед.: Тисячі поранених і майже 100 людей було вбито снайперами та бійцями спецпідрозділів міліції. Серед постраждалих – науковці, викладачі, студенти, вчителі, художники, архітектори, театральні режисери, громадські активісти. Кров цих людей стала вироком для злочинної диктатури. Ця «Небесна Сотня» своїм життям викупила свободу для мільйонів українців і дає шанс збудувати нову демократичну правову державу.

Читець:

Небесна Сотня – цвіт країни,
Тобі схиляємо уклін.
У наших серцях «Кача плине»,
А Вам в церквах лунає дзвін!

Вед: Прошу всіх присутніх вшанувати пам'ять Небесної Сотні хвилиною мовчання.

(Хвилина мовчання)

Пісня «Гей, плине Кача» (вокальний квартет)

Читець:

Майдан... з Героями іде прощання...
Тисячі людей зібралися в цю мить.
Для когось на землі вона передостання,

А хтось в землі сирій вже мирно спить...

Вже не побачить батько, не зустріне мати...

Живого сина в світі більше вже нема...

Прийшли у путь останню проводити

Своїх Героїв... вічна їм честь й хвала...

Вед.: Відслужити Літію за душі невинно убієнних героїв Майдану ми запрошуємо Благодійного Андрушівського округу Української православної церкви Київського Патріархату Миколу Васильовича Цапа.

(Панахида)

Вед.: Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі. У жалобі схилимо голови. Вони згасли як зорі.

Читець:

А сотню вже зустріли небеса

Летіли легко, хоч Майдан ридав...

І з кров'ю перемішана сльоза...

А батько сина ще не відпускав.

Й заплакав Бог, побачивши загін:

Спереду - сотник, молодий, вродливий

І юний хлопчик в касці голубій,

І вчитель літній сивий-сивий...

І рани їхні вже їм не болять...

Жовто-блакитний стяг покрит їм тіло...

Як крила ангела, злітаючи назад,

Небесна сотня в вирій полетіла...

Пісня «Господи, помилуй нас» (О. Бурков)

Вед.: Всі ми віримо, що Небесна сотня стоїть перед Божим Престолом і буде повіки опікуватися долею України. Кожному потрібно пам'ятати, що Герої не вмирають, вони завжди з нами поряд. Слава Україні! Героям Слава!

Гімн України (виконує молодь, відеоряд).

Захід провели в Андрушівській районній бібліотеці 20 лютого 2015 року.

Андрушівська районна бібліотека

Герої не вмирають

вечір пам'яті, присвячений Дню Героїв

День Героїв або **Свято Героїв** — щорічне свято в Україні, встановлене на честь українських вояків - борців за волю України, передовсім, лицарів Київської Русі, козаків Гетьманської Доби, січових стрільців та вояків Армії УНР, УПА та діячів ОУН.

В сучасному вигляді відзначається 23 травня, але святкові та вшанувальні заходи проходять весь тиждень, на який припадає свято. Для зручності масові заходи відбуваються в п'ятницю, суботу та неділю, що настає після свята. Львівська обласна рада прийняла рішення про святкування в четверту неділю травня.

У 1941 році Другий Великий Збір Організації Українських Націоналістів постановив щороку, 23 травня, святкувати День Героїв. Свято було приурочене до сумного дня 23 травня 1938 року, коли в Роттердамі було вбито Євгена Коновальця, саме у травні пішли з життя «кращі сини України ХХ століття»: Микола Міхновський, Симон Петлюра. До здобуття Україною незалежності свято святкувалося підпільно, з проголошенням незалежності у 1992 році – почало набувати розголосу.

Станом на 2015 рік не є офіційним державним святом.

Сьогодні День Героїв широко святкується передовсім у Галичині, де до нього приурочуються офіційні урочистості, але останніми роками відбулось значне поширення святкування в центральні та східні регіони України. Громадські організації домагаються встановлення Дня Героїв офіційним державним святом.

/Під сумну мелодію заходять діти з лампадками і ставлять їх на столи біля фотографій/

Читець: Тим, хто в боротьбі за волю і кращу долю України не дожив до сьогоднішнього дня, спить у незнаних і безіменних могилах – присвячується!

Читець: Цвіту нашого народу, його славним синам і донькам, які у розквіті сил віддали свою молодість, і, найдорожче, життя – присвячується!

Читець:

Земле моя, неповторна, єдина,
Ріки, ліси і поля.
Житиме вічно моя Україна,
Кров'ю полита земля.
Там, де від рук недовірка – ординця
Впав серед поля козак,
Виросла квітка – чарівна жар-птиця,
Квітка що названа - мак.
Земле, під Крутами, де твої діти
Сміло на ворога йшли,
Виросли кольору полум'я квіти -
Юні серця розцвіли.
Там, де від куль злого ката, фашиста,
Впав у шинелі юнак,
Виросла квітка – краса племениста
Вічної пам'яті знак.
Земле моя, неповторна, єдина,

Ріки, ліси і поля.

Житиме вічно моя Україна,

Кров'ю полита земля.

Вед. 1: Україна! Країна смутку і печалі, краси і радості, різних звичаїв та обрядів, гучної української пісні, чарівної природи. Це країна добрих, щирих, привітних, веселих і гостинних людей, які ніколи не поневолювали інші народи, а лише вміло захищалися від ворога.

23 травня Україна відзначає День Героїв, який встановлено на честь українських вояків - борців за волю України.

Вед. 2: Українська земля... Земля, щедро полита кров'ю її синів. З нашої історії ми бачимо споконвічне прагнення українства до волі та незалежності рідної землі, України. І сьогоднішній урок-реквієм ми присвячуємо всім представникам славетного лицарського роду, гідним нащадкам великих прадідів, у чийх жилах пульсує гаряча кров і дух героїв.

Вед. 1: Запорізька Січ! Козацтво – легендарне минуле українського народу, що упродовж століть протидіяло спробам турецьких султанів, кримських ханів, польської шляхти поставити український народ на коліна. Запорізька Січ уславилась іменами Байди Вишневецького, Сагайдачного, Хмельницького, Дорошенка, Сірка, Виговського. Серед них і наш земляк, Іван Самойлович, який народився в с. Ходорків Попільнянського району, гетьманував протягом 15 років.

Вед. 2: Катерина II, ліквідувавши Запорізьку Січ, позбавила український народ власного війська, а разом і свободи. Але пам'ять про славне козацтво, його традиції, пам'ять про Січ не вмерла.

Читець:

В сиву-сиву давнину

Козаки йшли на війну,

Бо на рідну Україну

Сунулися без упину

Ляхи, турки та татари,

Москалі та яничари.
Щоб палить сади і хати,
Щоб людей в неволю гнати.
Козаки скликають раду:
- Не буде ворогу пощади!
Вірні коні рвуться в битву,
Крешуть іскри з-під копита.
За чарівний спів дівочий,
За спокійні дні та ночі –
Шаблі весело дзвенять,
Вражі голови летять.
І на морі, і в степах
Наганяли вони страх,
Бо найкращі вояки –
Запорозькі козаки!
І не буде переводу
Українському народу
Доки із глибин сторіч
Долина козацький клич.

Вед. 1: Гайдамаки продовжили прагнення козаків бути вільними та незалежними в своїй державі. Вершиною гайдамацького руху стало повстання 1768 року, відоме в історії під назвою Коліївщина. Село Кодня Житомирського району увійшло в історію як центр визвольного руху. Селянське повстання очолили Максим Залізняк та Іван Гонта. Повстання потерпіло поразку, а ватажків було засуджено і страчено, і тільки пам'ятник в селі Кодня нагадує зараз про наших мужніх героїв.

Вед. 2: На теренах нашого краю наприкінці XIX століття зародився січовий стрілецький рух. Ця назва свідчила про його зв'язок із традиціями січового козацтва. З початком першої світової війни розпочалося формування Легіону січових стрільців на засадах офіційних збройних сил для боротьби з

царською Росією за визволення України. У 1918 році війська Української Центральної Ради були знищені разом зі спробою побудувати Українську державу. Самовіддана боротьба воїнів УПА надовго залишиться в пам'яті народу. І знову, не зумівши себе захистити, Україна втратила незалежність

/Художній номер «Ой у лузі червона калина»/

Вед. 1: Було багато величних історичних подій в Україні, але була й подія, що займає окреме місце. 29 січня 1918 року... Є така дата в нашій історії. Дата, полита кров'ю. Бій під Крутами належить до однієї з найтрагічніших сторінок історії України. Під Крутами загинув цілий студентський Курінь – триста студентів – цвіт української молоді, цвіт української Нації.

Вед. 2: Трагедією було те, що під Крути пішла триста молодих людей. Гімназисти і студенти. Найстаршому 21 рік. А наймолодшим – 14-16 років. Вони пішли, щоб затримати ворога, який був майже під Золотими Воротами Києва... І полягли... Вони принесли в жертву Батьківщині своє молоде життя. Ця найтрагічніша сторінка стала нашою гордістю. І знову, не зумівши себе захистити, Україна втратила незалежність.

Читець:

Нелегка хлопцям стрілась доля
Отам під Крутами серед зими,
Їх триста не вернулось з поля,
Із поля бою триста не прийшли...
Зійшли їх мрії ті орлині
Квітками на Аскольдовій горі.
Над ними плаче Україна:
«Синочки волі, дітоньки мої»...
Спом'янімо в пісні славу Крутів,
Найсвятіше з наших бойовищ
Крути! Крути! Смолоскип в майбутнє.
Підіймемо наші душі ввись!

Вед. 1: В історії кожної держави є сторінки, трагедії, котрі символізують прагнення нації до незалежності. Такою трагедією є розстріл кінною дивізією Григорія Котовського 21 листопада 1921 року – 359 полонених українських солдатів армії Української Народної Республіки в селі Базар Народицького району. Під загрозою смерті селянам не дозволили на цьому місці поставити хрести чи насипати могилу, і на довгі десятиліття забули про цю трагедію. І тільки зараз ми вшановуємо пам'ять загиблих воїнів, віддаючи їм шану і пам'ять нащадків.

Вед. 2: Війна - це жахлива трагедія в житті кожного народу. За всю історію людства не було таких катастроф та стихійних лих, які забрали б більше життів, ніж війна. Болісною раною в історії нашого народу залишилася Друга світова війна. Цей період приніс нашим рідним велику біду – мільйони загиблих, скалічених, понівечених. Ціна перемоги виявилася висока, але жертви, принесені на вівтар Вітчизни, не були марні.

Вед. 1: 12 тисяч жителів Андрушівського району воювали на фронтах війни, майже шість тисяч не повернулися додому. На сьогоднішній день в нашому районі проживає 58 ветеранів війни, в Андрушівці їх залишилося 24. Серед них Шломов Іван Іванович, який одним із перших визволяв Андрушівку і залишився тут на все життя.

Вед. 2: У довічному боргу наше покоління перед тими ветеранами війни, кому пощастило пройти через горнило битв і дожити до цього світлого дня. Все менше їх залишається в життєвому строю. Неможливо позбутися нав'язливої жахливої думки: а прийде ж день, коли піде з життя останній з цих літніх людей з орденами. Піде у вічність, понесе з собою живі спогади. Тому ми і запросили на нашу зустріч ветерана Семенова Михайла Олексійовича. Просимо Вас до слова.

/Виступ Семенова М.О./

Художній номер «Ты же выжил солдат» (Самплавська)

Вед. 1: Ще одна сумна сторінка нашої історії - Афганістан. Час і досі не згоїв рану – цей одвічний біль Афганістану. Чимало літ минуло відтоді, як вивели

з Афганістану війська, але рани цієї війни кровоточать й досі. Не можуть матері забути загиблих та покалічених синів, а дружини та діти – своїх чоловіків та батьків.

Вед. 2: Ми повинні розуміти трагізм участі в афганській війні тоді ще радянських людей, бо через Афганістан пройшло їх з України більше 160 тис. У цій війні загинуло понад 15 тисяч наших солдат, 35 тисяч було поранено, тисячі потрапили в полон. З нашого району не повернулися до батьківської оселі четверо наших земляків. Джура Володимир із Андрушівки загинув в 19 років. Томчук Станіслав із с. Жерделі загинув в 20 років, разом із усією десантною групою. Не дочекавшись сина, померла мати, а через два дні привезли і сина, похоронили їх разом, в одній могилі.

Вед. 1: Грабівський Леонід із с. Івниця загинув, прикриваючи відхід автоколони від «духів». І також життя обірвалося в 20 років. Бернадин Віталій із с. Гарапівка пішов із життя в неповних 20 років. Довгий час рідні не знали про всі обставини смерті, і лише з часом бойові побратими розказали батькам, що Віталій підірвався на міні під час бойової операції.

Вед. 2: Ця війна стала усвідомленням того, що гинуло покоління, народжене в 60-х. А тоді ж, йдучи у пекло, вірили, що несуть визволення приниженим та поневоленим, що йдуть не вбивати, а захищати нове життя. А ми запрошуємо до слова воїна-інтернаціоналіста Ткачука Сергія Євгеновича.

(Виступ Ткачука С. Є.)

Вед. 1: Здавалось би, доля нарешті подарувала нам унікальну можливість стати незалежною Європейською державою, але історія повернула ще одні Крути, але вже у 2014 році. І знову молодь, студенти, школярі вийшли на майдан, вибираючи свою гідність. Нація потребує активності, єдності, самопожертви.

Вед. 2: Їх назвали Небесною сотнею – українців, які загинули в Києві на Майдані, вулицях Грушевського та Інститутській. Гинули за честь, за волю, за право бути Українцем і за свою Батьківщину. Героїчна сотня, зробивши

перший крок, журавлиним ключем полинула у вирій вічності, ставши нашими ангелами-охоронцями на небі.

Вед. 1: Житомирська область втратила шістьох земляків. Мазуренко Павло із Житомира загинув одним із перших. Нечипоренко Анатолій із Брусилова помертньо нагороджений званням Героя України. На Майдані обірвалося життя Балюка Олександра з Новоград-Волинського району, Прохарчука Віктора із Житомирського району, Кемського Сергія із Коростеня, Зайко Якова із Житомира.

Художній номер «Не плачте, мамо» (А. Кондратюк)

Вед. 2: Описати, а тим більше відчувати глибину трагедії і болю, які впали невимовним тягарем на Україну, нині не під силу нікому. Українські Ангели загинули за правду, свободу, незалежність своєї держави, і ціною жертвності показали, що наш український дух є незламним, а народ – нескореним. Безумовно, жодного з нас події, що відбувалися в минулому році, не залишили байдужими. Тяжкий шлях уже позаду, але емоції й спогади завжди житимуть у наших серцях. Ці декілька місяців назавжди переписали сторінки історії України.

Читець:

Небесна Сотня –
То в серцях вогонь.
Він гаряче палав за Україну.
Віднині тихим співом заспокой
Ти, земле рідная,
Свою дитину.
Пташиним співом,
Шелестом трави.
Блакитним небом,
Золотим колоссям.
Останній раз,
Як мати, пригорни

Чоло високе
В обрамку волосся.
Небесній Сотні
Шана й молитви,
За чисті душі,
Що злетіли в небо.
Їм шлях високий
Боже, освіти.
І в мирі, Господи,
Прийми до Себе.

Вед. 1: Пам'яті героїв Небесної сотні присвячена поезія нашого незабутнього земляка: поета, композитора, співака, режисера, професора філологічного факультету Житомирського державного університету ім. І. Франка, заслуженого працівника культури України - Шинкарука Володимира Федоровича.

Читець:

Їх нелюд-снайпер
відіслав на небо..
Всі, як один,
вони тепер у Бога.
Ні почестей, ні слави їм
не треба.
Вони життя поклали
не для цього,
Їх очі дивляться на нас
з пітьми безодні.
Що там попереду -
чи щастя, чи руїна
Найкращий пам'ятник Небесній
Єдина і щаслива Україна!

Ми присягаємо їм в вірності
й любові.

У них уже своє
небесне братство.

...Та хтось на їх святій невинній крові
Будує і кар'єру, і багатство...

Вед. 2: Зараз розпочинається відлік новітньої історії України. Небесна сотня виконала свою земну місію. Тепер наша черга. Важкі часи настали для нашої держави. Нас хочуть розділити, але ми – українці – сильна нація, і Україна – єдина країна. Кожен з нас має любити та підтримувати свій народ, його культуру і традиції. І дуже шкода, що братні слов'янські народи ввійшли в зону військового конфлікту.

Вед. 1: На сьогоднішній день в зоні АТО відстоює незалежність і цілісність країни більше 30 тисяч вояків з усієї України. Це цвіт нашого майбутнього, яке має дати рясні плоди. Має... Але тисячі убитих і поранених кожен день доводять ціну нашої волі і свободи своїм життям і кров'ю. 134 мобілізованих і добровольців із Житомирської області віддали своє життя за цілісність України, серед них і наші земляки.

(Діти виходять із портретами і лампадками)

Учень 1: Засць Олексій Євгенович – майор. Народився 31 березня 1981 року в м. Андрушівка. Закінчив місцеву школу №1. Завжди мріяв про військову кар'єру. Закінчив Житомирський військовий інститут радіоелектроніки ім. С.П. Корольова. Загинув 24 серпня 2014 року в м. Лутугіно Луганської області, виконуючи свій обов'язок перед народом та країною.

Учень 2: Павлюк Олександр Михайлович народився 18 березня 1984 року в селі Свидя Черняхівського району. З 2010 року переїхав в село Лісівка Андрушівського району. З 19 березня 2014 року брав участь в АТО на Донбасі у складі 26-ї Бердичівської окремої артилерійської бригади і загинув 2 листопада 2014 року при виконанні військового обов'язку.

Учень 3: Вовк Іван Миколайович народився 26 березня 1979 року в республіці Казахстан. В 2000 році переїздить у село мала П'ятигірка Андрушівського району. 19 березня 2014 року був мобілізований. Він не вагаючись пішов захищати свою Україну, був завжди у перших рядах. 8 січня 2015 року біля села Вільне Новоайдарського району Луганської області під час обстрілу ворожа куля зупинила серце старшого сержанта Вовка Івана Михайловича назавжди...

Учень 4: Вахнюк Олександр Миколайович – старшина, старший навідник другого гранатометного відділення взводу роти вогневої підтримки. Народився 11 травня 1981 року в м. Андрушівка. Працював в органах внутрішніх справ в Києві, звідки і пішов добровольцем відстоювати незалежність та цілісність України. Загинув 1 жовтня 2014 року поблизу Дебальцево.

Учень 5: Ковальчук Олександр Іванович – молодший сержант, кулеметник механізованого батальйону. Народився 27 січня 1974 року в селі Павелки Андрушівського району. Закінчив Павелківську середню школу. Службу в армії проходив в складі миротворчих сил в Югославії. 31 січня 2015 року Олександр був мобілізований Бердичівським райвійськкоматом до Збройних сил України. 5 травня 2015 року поблизу станції Луганська при виконанні

особливого завдання. Олександр Іванович отримав кульове поранення в голову несумісне з життям.

Вед. 2: Ми - єдина країна! Будьмо ж гідними великої слави героїв України, які твердо вірили, діяли, знали: українська нація народилася тоді, коли в її обороні впала перша крапля української крові на чорну українську землю. Українська нація існуватиме доти, доки хоча б один українець буде готовий покласти своє життя в її обороні. І тому мені б хотілося надати слово нашому гостю - учаснику антитерористичної операції – Берладину Роману Петровичу.

(Виступ Берладина Р.П.)

Вед. 1: Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі. У жалобі схилимо голови. Вони згасли як зорі. Вшануймо пам'ять про них хвилиною мовчання.

(Хвилина мовчання)

Вед. 2: Якщо ми не полюбимо Україну, якщо не оцінимо жертви, які приносили полегли в бою Герої – ми не зможемо жити спокійно. Нас проклянуть якщо не предки, то нащадки, яким доведеться жити у когось під каблуком. Але ми йдемо вперед, тому що в наших серцях клекоче ціле море народного гніву, а це є поклик і порив до свободи, прагнення бачити свою землю такою, де панує мир, воля і незалежність.

Читець:

...Народилась Україна Нова,
Небувала, чиста, як дитя,
Україна Зоряної Мови,
Україна Божого Буття!
Україна казки і кохання.
Та Держава, де щезає тлінь.
Україна творчого повстання

Для усіх безсмертних поколінь.
Україно, вернись до тебе -
Матері, сторожові вогні,
Ясні зорі і хмарини з неба,
Козаки воскреслі і пісні.
Прийдуть квіти і маленькі діти.
Прийде казка і пташиний спів,
Забринять у просторі сюїти
Всіх дерзаних і небувалих снів.
Україно-Матінко! Воскресни!
Тануть сні і котяться в імлу...
І Софія - Мудрість Пречудесна
Вже стоїть на Київському Валі!
Побратими, гляньте на руїни –
То ж не прах, не камені прості!
То в Руці Святої України
Всесвіту Ворота Золоті!

Вед. 1: Будьте ж певні, незабутні герої, – ваша смерть не була марно. Чуєте?!
Вона житиме довіку – вільна самостійна Україна. Слава Україні! Героям слава!

Художній номер «Грає сонце» (Н. Агапова)

Захід проведено Андрушівською районною бібліотекою 22 травня 2015 року.

Присвячуємо учасникам АТО

сценарій заходу

Захід розпочинається на фоні тривожної музики

Вед. 1: Війна – це жах...

Вед. 2: Війна – це руйнація...

Вед. 1: Війна – це смерть...

Вед. 2: Офіційно її немає, та вона поруч щодня.

Вед. 1: Але є ті, для яких Батьківщина більша за життя – герої, які не вмирають.

Вед. 2:

Вже занадто багато ми чуємо
кожен день про кроки війни.
І навряд чи ми спокій відчуємо,
поки гинуть України сини.

Вед. 1:

Прокидається кожна людина
лише з думкою, кожного дня:
– Стала б мирною моя Україна...
– Хай скінчиться війна...

Звучить пісня «Мальви»

Вед. 1:

Наші хлопці – титану міцніше!
Не беруть їх хай кулі та міни!

Вед. 2:

Хай Господь захищає сильніше!
Своїх героїв – синів України!

Вед. 1: Ніщо так не об'єднує людей, як біда. Сьогодні вона на всіх одна...
Війна... АТО... Хоч як би ми це не називали.

Вед. 2: Хтось бере у руки зброю і йде захищати рідну землю, хтось допомагає фізично, фінансово, а хтось – морально.

Вед. 1: В прагненні підтримати наших відважних воїнів єднаються і дорослі і діти. Так, у багатьох населених пунктах нашої області проводять теплі зустрічі із своїми героями – земляками.

Вед. 2: Тож сьогодні ми вітаємо наших героїв – воїнів-земляків, яких ми запросили, щоб сказати їм найщиріші слова вдячності за їх відвагу, мужність та героїзм.

Вед. 1: А зараз ми просимо зал гарячими оплесками (зал стоячи аплодує) привітати наших гостей, патріотів свого народу – воїнів, що перебувають зараз на ротації (*представлення*).

Вед. 2: Дорогі наші солдати, ми дуже хочемо, щоб в ці хвилини хоч на хвилю вас залишили спогади війни.

Вед. 1: Ми дуже хочемо вас підтримати, підбадьорити і подарувати від учнів нашої школи музичний дарунок - концерт.

Вед. 2: А зараз слово для привітання надається (*представлення гостя від райадміністрації, виступ*).

Фоном звучить пісня «Плине кача на Тисині»

Вед. 1:

Нам невідомі всіх їх імена,
Хто їх чекає, хто за ними плаче,
Де їхній дім, як їм болить війна,
Яке в них серце – щире чи терпляче.

Вед. 2:

Як страшно їм, коли усе горить,
Коли руїни, смерть перед очима,
І як в бою важлива кожна мить,
Які в них білі крила за плечима.

Вед. 1:

Нам невідомі мрії й здобуття,
Всі їхні рани, всі слова прощання,
Вони – солдати, що кладуть життя,
Заради нас і мирного світання.

Вед. 2:

І без імен помолимося за них,
За трошки вдачі світлої, простої.
В час зрад страшних і втрат таких гірких,
І без імен вони для нас – герої.

Вед. 1: Ми просимо хвилиною мовчання вшанувати наших земляків - Юрія Жабенка, Данила Кірілова, Олександра Стельмаха, а також всіх солдатів, які загинули в антитерористичній операції, захищаючи нас, і які назавжди в нашій пам'яті залишаться героями.

(Пісня звучить голосніше під час хвилини мовчання, потім затихає)

Вед. 2:

Дорогі наші хлопці-орлята,
Ми слідкуєм за вами щодня,
Молим Бога, щоб вас не здолати,
Щоб скоріше скінчилась війна.

Вед. 1:

На екрані бачим щорання,
Як ви билися мужньо вночі,
Радості мало, хіба що страждання,
Але раді, що ви ще живі.

Вед. 2:

То ж вертайтеся, рідні, живими,
Щоб усмішка була на лиці,
Вас чекають кохані і мами,
Та ще в декого діти малі.

Вед. 1: Ми бажаємо Вам щастя й здоров'я, повернутися до мирного життя.
Хай збуваються мрії, покинуть тривоги. Хай завжди буде мир на землі!..

Вед. 2:

Родина, родина, від батька до сина.
Від матері доні добро передам
Родина, родина – це вся Україна!
З глибоким корінням, високим гіллям!

Вед. 1: Дорогі гості , вас вітають учасники хореографічного гуртка!

Танець «Одна калина»

Вед. 1:

Рясніє календар новими датами,
Але про це говорено, вже досить.
Ви ж назавжди залишитесь солдатами,
Коли життя тривогу оголосить.

Вед. 2:

Ото ж здоров'я бажаємо щиро
І стійкості в скрутну годину,
Наснаги, щастя, радості і миру.
Бажає вам шкільна учнівська половина.

Вед. 2:

Ти чуєш ці ритми -зітхання?
Цей вальс, як веління душі.
Воно таке ніжне й жадане,
Як літнії теплі дощі...

Танцюють учасники хореографічного гуртка

Вед. 2:

Джерельний тихий спів води,
Безкрайнії степів простори,
І смерекові ліси,
Широкі плаї, і круті гори!

Вед. 1:

Духмяний хліб на рушнику,
Гостинно розпростерті руки,
Щасливу матері сльозу,
І дідуся з веселим внуком

Вед. 2:

За бескиди й дніпровські схили,
За наш пісенний славний рід,
За племін в косах у калини,
І за чумацький небозвід!

Вед. 1:

За нашу рідну Україну,
Щоб зберегли ви на віки –
Низький уклін і тричі «СЛАВА!»
Герої наші - захисники!

Вед. 2:

Ми вам бажаємо добра,
ми вам бажаємо тепла,
Любові завтра і сьогодні.

Вед. 1:

Ми вам бажаємо добра,
Щоб, наче сад, душа цвіла,
Щоб зорі падали в долоні.

Пісня «А я бажаю вам добра» (під час пісні вручають солдатам квіти та обереги)

Вед. 2:

Тримайтесь, братики! Ми з вами
У цей страшний, болючий час.
Ви стали нам захисниками,
Ми щиро молимося за вас.

Вед. 1:

Вертайтесь, рідні, живими!
Хай янголи вас захищають,
Своїми крилами святими
Від куль ворожих закривають.

Вед. 2:

Молитва матері-Вкраїни
Стане всім ворогам стіною...
Вертайтесь, рідні, до родини,
Вертайтесь мирною порою.

Вед. 1:

Не хочемо війни страшної!
Всі просять люди, звідусіль
Не треба люті нам чужої -
хай в Україні буде мир!

Звучить пісня «Повертайся живим»

Вед. 2: Дорогі наші захисники, ми, підростаюче покоління, обіцяємо рівнятись на вас і стати справжніми патріотами своєї держави, боротися за волю, честь і за народ.

Вед. 1: Дякуємо всім вам за мирне небо над нашими домівками і бажаємо якнайшвидше повертатись додому до мирного життя.

*Підготувала бібліотекар Морозівської сільської бібліотеки
Довгуша Л. О.*

Високий дух майдану

година-реквієм вшанування героїв Небесної сотні

Слайд-презентація «Зима, що нас змінила», присвячена річниці подій на Майдані

Вед. 1:

Загинули та не померли в нашім серці

І в ньому Ви залишитесь завжди

Ви крізь вогонь дивились в очі смерті

І кулі Вас спинити не могли

Гранати під ногами розривались

Та кожен до останнього стояв.

Багряна кров на землю проливалась

Та з Вас ніхто на неї не зважав.

Ви до останнього боролися за волю

І майорів над згарищем наш стяг.

Покійтесь з миром без страждань і болю

Ви вічно в нас залишитесь в серцях.

(звучить Гімн України)

Вед. 2: Доброго дня, шановні присутні! Сьогодні ми зібралися відзначити річницю подій на Майдані кінця 2013 та початку 2014 років, пом'янути й вшанувати героїв Небесної Сотні.

Майдан став символом боротьби, символом утвердження прагнень до європейських цінностей у споконвічно європейській державі. І за цю боротьбу, за нашу з вами свободу й оновлення країни заплачено страшну ціну: життя віддали найкращі. І більшість з них – молоді, сильні люди. Ті , що тільки починали жити. Адже їхні вчинки - то велика жертвна любов.

Небесна Сотня, ти для нас – взірець.

І ви, бійці, що не прийшли зі Сходу,

Тож притулімо до своїх сердець
Ту пам'ять – як найвищу нагороду.

Вадим Крищенко

Вед. 1: А зараз ми хочемо разом з вами відтворити хронологію подій Євромайдану. Рік тому ми думали, що революція – це кілька параграфів у підручнику з історії.

Розлючені низи, самовдоволені верхи, промови з парламентських трибун і радісні натовпи: здавалося, такі сюжети добре лягають на папір і виграшно виглядають на полотнах, але Україну обійдуть стороною. За кілька зимових місяців 2013 та 2014 років Київ відчув революцію шкірою і це був не дуже ніжний дотик. Барикади, вартові, озброєні загони, просто цікаві перехожі та юродиві, карнавальні вистави і проповіді, купи бруківки, Майдан, вкритий льодом, і дим від палаючих шин - у серці сучасного міста утворився простір, де історію можна було відчутися на дотик, вдихнути, спробувати на смак.

Вед. 2: Як територія, Майдан - це центральна площа країни. Ідеологічно Майдан – це цінності, які об'єднали людей з різними переконаннями, це спільна жага справедливості та демократичних змін. Заходячи на територію Майдану, люди прокидалися. Після чотирьох років апатії Україна прокинулася з чорною дірою там, де мала бути економіка, з деморалізованою міліцією, розкраденою армією і потьомкінським судом.

Для тих, хто на Майдані,
я голову схиляю,
низенько аж додолу
до самої землі,
бо там брати і сестри
сьогодні замерзають,
за те, щоб вільно жити
на рідній цій землі.
Вони стоять за правду,
за честь, і за свободу

їм не страшні морози,
ні лютії вітри
там майоріє прапор
вкраїнського народу,
а в нім свобода й слава
злилися на віки!!!

Вед. 1: Майдан – це також і сучасний образ Запорізької Січі. Майданівці населяли курені, формували сотні оборонців, священники різних конфесій правили службу. Там була медична частина – медики на Майдані були чимось незвичним. Ніхто не міг подумати, що зовсім скоро в них буде величезний обсяг роботи, на Майдані робитимуть операції, діставатимуть кулі і, на жаль, накриватимуть тіла загиблих. Крім традиційної сцени, звідки лунали промови, а пісні підтримували бойовий дух, були галереї й кіноцентр. А головне - влаштовано відкритий університет, який став майданчиком із обміну думками. Так відбувався перехід від міфічного образу гуртового життя – до самоврядного суспільства.

Вед. 2: Отже, *21 листопада 2013 року* Кабінет Міністрів України оголосив, що не підпише Угоду про асоціацію з Євросоюзом на саміті країн Східного партнерства у Вільнюсі 29 листопада. Ця новина шокувала суспільство. У соціальних мережах почали закликати до протесту. Перший мітинг розпочався на Майдані Незалежності в Києві о 22.00, до кінця дня тут зібралась майже тисяча людей. Влада заблокувала автобусами підходи до будівлі Адміністрації Президента.

Вед. 1: *24 листопада 2013р.* на Майдан вийшло, за різними оцінками, від 50 до 200 тисяч опозиціонерів та прихильників євроінтеграції. Біля Кабміну вони зіткнулися з міліцією, яка вперше використала світлошумові гранати та сльозогінний газ. Із регіонів до Києва почали звозити учасників мітингу на підтримку влади («Антимайдан») і «тітушок» - найманих бійців для силових дій проти демонстрантів.

Вед. 2: 30 листопада 2013 р. уночі бійці спецпідрозділу МВС «Беркут» розігнали Євромайдан, де на той час стояли переважно студенти. Формальним приводом для розгону стало те, що протестуючі заважали встановити на центральній площі міста новорічну ялинку. Міліція переслідувала демонстрантів на прилеглих вулицях. Люди рятувалися у Михайлівському Золотоверхому соборі, де провели ніч. Кадри розгону протестувальників облетіли весь світ. Вони вразили мільйони українців. Світові лідери висловили свою занепокоєність та засудили застосування сили. Наступного дня Євромайдан перетворився на загальнонаціональну «Революцію Гідності». Почала формуватися «Самооборона». З'явилась ініціативна група Євромайдан SOS, де працювали психологи та юристи – вона відкрила цілодобову лінію допомоги.

(Відео «Побиття студентів з 29 на 30 листопада 2013 р. Фрагмент з фільму Pray for Ukraine»)

Боротьба не за щастя вже навіть іде - за життя!

Бо його забирають.

Нас Надія веде, нас ідея веде

За свободу для рідного краю.

Українцю, поглянь, там побили жінок!

Глянь, вже люди ховаються в храмі!

Де таке ще траплялось, коли це було

Аж в такому нестерпному стані?..

Так чинили лиш варвари, злісні хани,

Лиш від них люди в церкві ховались.

А сьогодні це власні привладні пани

Вже над нами так само знущались!

Вед. 1: 1 грудня 2013 р. на марш протесту вийшло близько півмільйона жителів міста. Вони пройшли колонами від пам'ятника Шевченку до Майдану, де залишилось близько ста тисяч осіб. Кілька сотень радикальних протестувальників силою захопили Київську міську державну адміністрацію

і Будинок профспілок та спробували знести пам'ятник Леніну. Декілька годин вони штурмували Адміністрацію Президента, використовуючи «коктейлі Молотова», ланцюги, бруківку та грейдер. У відповідь «Беркут» відтіснив людей від будівлі, застосувавши силу проти активістів, представників преси, медиків і випадкових перехожих та затримав всіх, хто не встиг утекти.

Вед. 2: 8 грудня 2013 р. відбулося чисельне Народне віче, яке отримало назву «Марш мільйона». Протестувальники в очікуванні силового розгону зміцнили барикади на Майдані. Кульмінацією дня стало повалення пам'ятника Леніну.

Вед. 1: 11 грудня 2013 р. уночі «Беркут» пішов в атаку, прорвався на Майдан та спробував штурмувати Будинок профспілок, який перетворився на штаб протестувальників. Кияни зреагували миттєво – до центру міста почали масово сходитись люди. «Беркут» був змушений відступити. Зранку силовики намагались відбити будівлю КМДА, проте отримали відсіч і припинили наступ.

Вед. 2: 14 грудня 2013 р. український рок-гурт «Океан Ельзи» зібрався у зірковому складі та дав концерт на сцені Майдану. Музиканти присвятили виступ постраждалим під час розгону 30 листопада, незаконно ув'язненим і «всім, хто бореться за правду». Послухати концерт прийшли близько 200 тисяч осіб.

(Відео Майдан Незалежності. Океан Ельзи. «Мила моя вставай!» 14 грудня 2013р.)

Вед. 1: 31 грудня 2013 р. у новорічну ніч на Майдан вийшли більше ста тисяч українців. На площі та прилеглих вулицях хором заспівали гімн. Посеред Майдану, як і раніше, височів каркас новорічної ялинки, тепер уже символ боротьби зі старим порядком.

Вед. 2: 16 січня 2014 р. Верховна Рада з порушенням регламенту прийняла, а президент Янукович негайно підписав, пакет законів, що значно звужували права та свободи громадян. Закони передбачали кримінальну

відповідальність практично за будь-який прояв громадського протесту. Штрафи і позбавлення волі загрожували тим, хто блокував адміністративні будівлі, носив маски і шоломи, встановлював намети, ганьбив чиновників у соціальних мережах – тобто практично всім, хто виходив на Майдан.

Вед. 1:

Палає Київ у вогні,
горять сталеві БТри
там на межі-передовій,
народ боронять волонтери.
Палають шини і серця,
ніхто не хоче помирати.
Перед екраном матері
і там, і там їхні солдати...
Там у шоломі зі щитом
стоїть з Волині хлопчина.
З червоним на грудях хрестом
пораних несе дівчина.
Стоїть із Харкова Андрій,
Сашко тримає оборону,
він тут вже 48 днів,
як сам приїхав з Краснодону.
Ось знову хвиля йде атак,
усе змітають водомети,
морозно трішки: «-2»,
горять позаду вже намети...
Всіх щільно взяли у кільце,
Здається ось наш дух зламають,
та хтось із права затягнув
Вкраїни Гімн... усі співають.
Тримати крепко треба щит,

бо там позаду наші діти,
батьки стоять і матері,
нема куди нам відступити.
Лунає вибух поруч десь,
то світлошумова граната,
це «Беркут» мило передав,
нам подарунок від Гаранта.
І ще учора ти і я
були звичайні активісти,
А вже сьогодні всі ми тут
банд формування, терористи.

Вед. 2: 19 січня 2014 р. обурення громади «законами 16 січня» та безрезультатними переговорами опозиції з президентом сягнуло апогею. Багатотисячна колона після чергового віча вирушила до урядового кварталу, заблокованого міліцією. На вулиці Грушевського колону зустріли внутрішні війська МВС та «Беркут», який використав світлошумові гранати і травматичну зброю. Протестувальники збудували барикаду та кидали «коктейлі Молотова».

Вед. 1: 22 січня 2014 р. перші насильницькі смерті на Грушевського: від вогнепальних поранень загинули Сергій Нігоян та Михайло Жизневський. Протягом дня «Беркут» кілька разів ішов в атаку, застосовуючи силу та заарештовуючи постраждалих. Шок у лавах протестувальників змінився люттям і рішучістю. Близько 50 тисяч осіб вийшли на Майдан та Грушевського. До кінця дня медики повідомили про п'ятьох загиблих і трьохстах поранених. На Грушевського протестувальники підпалили шини, ховаючись від міліції за стіною вогню та диму.

Мамо, я живий, лиш закриті очі...
І серце не б'ється, не вирує кров...
Ти тільки не плач, знай - всі дні і ночі
Я буду поруч - в грудях, де живе любов!

Ти пробач мене, мамо, за гіркії сльози,
За ту біль, і той жаль, що я наробив.
Я ж хотів лише миру, добра і свободи...
А мене за це ворог безжалісно вбив.
Не жалій, моя нене, що я не вернуся,
Не кляни ворогів! Нехай судить їх Бог!
Я для тебе сьогодні з небес посміхнуся,
Ти лишень свої очі здійми до зірок!

Вед. 2: 23 - 25 січня 2014 р. – помалу вулиця Грушевського перетворилася на укріплену лінію фронту між протестувальниками і силовиками. «Беркут» розгромив медичний центр Майдану, захопив волонтера-медика, вивіз його з міста і кинув в лісопосадці. В Інтернеті з'явилося відео, як міліціонери знущаються над полоненим активістом Михайлом Гаврилюком.

Вони боролися за нас,
Не тільки ветерани,
Щоб був в країні нашій лад
Стояли на Майдані.
Їх всіх і били й катували,
Й погрозами лякали.
Та цього владі було мало -
Найкращих повбивали

Вед. 1: 26 січня 2014 р. активісти взяли в облогу виставковий центр «Український дім», де квартирував резерв «Беркута» та внутрішніх військ. Для солдат утворили коридор і вони залишили будівлю. «Український дім» зайняла «Самооборона». Там розташувалися декілька її сотень, «Відкритий університет» та медпункт. На той час на Майдані вже працювала добре організована і розгалужена медична служба. До неї входили польові бригади, два медпункти на вулиці Грушевського та лікарня в колишньому Жовтневому палаці.

Вед. 2: 28 – 31 січня 2014 р. президент Янукович виконав вимогу Майдану двомісячної давнини: відправив у відставку уряд та прем'єр-міністра Миколу Азарова. Верховна Рада скасувала «закони 16 січня», проте суди продовжили їх застосовувати.

Вед. 1: 18 лютого 2014 р. колона «Самооборони» вирушила з Майдану до Верховної Ради, де опозиція планувала винести на голосування поправки до Конституції, які суттєво обмежували повноваження президента.

Активісти прорвали кордон внутрішніх військ біля будівлі парламенту. У прилеглих кварталах силовики тривалий час з дахів обстрілювали протестувальників гумовими кулями, застосовували сльозогінний газ та світлошумові гранати і відтіснили «Самооборону». «Беркут» пройшов крізь напівпорожні барикади на Грушевського та штурмував Майдан, де перебували десятки тисяч протестувальників.

Вед. 2: 19 лютого 2014 р. – бій біля Майдану тривав всю ніч. «Беркут» намагався зачистити площу з кількох сторін. Він атакував Будинок профспілок, де почалась пожежа. СБУ заявила про початок антитерористичної операції. У протистоянні загинули 16 активістів та 11 співробітників міліції.

А сотню вже зустріли небеса...

Летіли легко, хоч Майдан ридав...

І з кров'ю перемішана сльоза...

А батько сина ще не відпускав...

Й заплакав Бог, побачивши загін:

Спереду – сотник ,молодий,вродливий

І юний хлопчик в касці голубій,

І вчитель літній – сивий-сивий...

І рани їхні вже не їм болять...

Жовто-блакитний стяг покритв їм тіло...

Як крила Ангела, злітаючи назад,

Небесна сотня в вирій полетіла...

Вед. 1: 20 лютого 2014 р. – чорний день Майдану. Міністр внутрішніх справ заявив, що міліція отримала вогнепальну зброю та офіційний дозвіл її застосовувати. Коли «Самооборона» відбила частину площі й рушила по вулиці Інститутській у напрямку урядового кварталу, її розстріляли спочатку спеціальні загони, а потім снайпери із кількох точок. До кінця дня від вогнепальних поранень та травм загинули 67 осіб.

(Відео на пісню «А я живий... - I'm a live» (Присвята героям Майдану - Dedication to Maidan heroes)

Вед. 2: Серед загиблих у той чорний день на Майдані Незалежності був і наш земляк Сергій Кемський.

Сергій Кемський народився 15 листопада 1981 року в Керчі, там виріс. Закінчив середню школу з відзнакою за успіхи у вивченні української та англійської мов. Мав люблячу родину, друзів, захоплювався кікбоксингом, любив читати, подорожувати. Останні роки мешкав у Коростені. Здобув ступінь магістра політології на філософському факультеті Львівського національного університету імені Івана Франка. Співробітник Інституту політичних та економічних ризиків і перспектив, писав статті для «Української правди», газети «День» та інших видань. Сергій був надзвичайно порядною людиною, розумним, чесним, справжнім патріотом Української землі.

Він був прихильником ненасильницького спротиву. Допомагав у створенні організацій взаємодопомоги у Коростені та на Майдані в Києві. На масовому київському мітингу 1 грудня 2013 року йшов у колоні лівих, профспілкових і правозахисних активістів з плакатом проти міліцейського насилля.

Вед. 1: Про завдання Майдану як постійного інструменту прямої демократії та громадського контролю написав 19 грудня 2013 року статтю «Чуєш, Майдане?».

Сергій збирав на Майдані думки людей про те, якою вони бачать нашу державу. Втілював їх у своїй статті. Прочитавши її, розумієш, яка світла голова

була в цього ще зовсім молодого чоловіка. Після загибелі Сергія статтю читав з трибуни Майдану його брат.

Крім того, що Сергій був політологом, журналістом, активістом Євромайдану, він писав вірші. До вашої уваги останній вірш Сергія «Агов, Майдане!», який він розмістив в мережі Фейсбук 16 лютого 2014 року.

Так смішно дивитись на крадіїв,
які кричать про закон,
коли справедливість народна
приходить в домівки до цих персон.
А потім захоплено, як у театрі,
забудеш про звичку спати.
Власноруч запалений мстивий
вогонь станеш спостерігати.
Під ранок повернешся ти до братів
змученим і щасливим.
На крок ти наблизив спільну мету
Вчинком своїм правдивим.
Зженемо зі сцени зрадливих щурів,
від кожної сотні оберем делегатів.
В Народній Раді буде народ
Вирішувать і виступати.
А потім – минуть гіркі часи,
Покарана буде кожна сволота.
Агов! Майдане,
Всіх пригноблених
Клич до свободи!
На небо погляне вільна людина –
З новими думками, творча, нестримна.
Ми стіни проб'ємо з міцного граніту,
Щоб тільки любов панувала у світі!

Вед. 2: 20 лютого 2014 р. на вулиці Інститутській у Києві Сергій Кемський був вбитий снайпером пострілом у шию. Активісти перенесли тіло до готелю «Козацький», звідки транспортом доправили на подвір'я Михайлівського Золотоверхого. Похований він у селищі міського типу Яблунець Смільчинського району Житомирської області, звідки родом його батьки.

(Відео «Мамо, не плач. Я повернусь весною» (Пісня) Небесна Сотня)

Сьогодні у нас на заході присутня мама Сергія Кемського Тамара Гаврилівна, яку ми запрошуємо до слова.

Виступ матері Героя

Вед. 1: 21 лютого 2014 р. лідери опозиції підписали засвідчену представниками Німеччини, Франції та Польщі угоду з Віктором Януковичем про повернення до Конституції 2004 року, обмеження повноважень та дострокові вибори президента. Люди, які зібрались на віче на Майдані, освистали опозицію та висунули вимогу негайної відставки президента. Вже в другій половині дня підрозділи внутрішніх військ та «Беркута» поспіхом залишили місто.

Вед. 2: 22 лютого 2014 р. урядові будівлі, Верховна Рада і Кабінет Міністрів України перейшли під контроль «Самооборони» Майдану. Віктор Янукович утік із Києва, його резиденцію «Межигір'я» захопили активісти. Парламент усунув Януковича від влади, повернув Конституцію 2004 року та обрав нового спікера – Олександра Турчинова, одного з лідерів опозиції.

Герої у вічності... Кожен їх крок

Торує шляхи без упину.

Герої ведуть нас до нових зірок

Во славу і честь України!

Вед. 1: Багато із героїв Майдану, які пропустили через себе «Революцію Гідності», сьогодні захищають рідну землю на Сході. В нашій країні іде неоголошена війна, і ми продовжуємо виборювати свою соборність, незалежність і волю. На сьогоднішній день рахунок загиблих героїв іде уже не на сотні, а на тисячі. Їхній подвиг неоцінений для України, нашим

обов'язком є пам'ятати їх імена і дякувати Богу за хоробрих та незламних захисників Вітчизни.

Низький уклін матерям і батькам, що виховали таких синів і дочок! Вшануймо хвилиною мовчання всіх, хто поклав життя за долю, за волю, за незалежність і свободу нашої з вами єдиної України!

(Хвилина мовчання)

Вед. 2: В Україні вже з'являються перші вулиці, майдани, школи, названі на честь Героїв Майдану, зводяться пам'ятники, відкриваються музеї...

А ще ми маємо піклуватися про тих, хто залишився без найдорожчих людей... Без своїх дітей та батьків, сестер та братів, чоловіків і дружин, рідних і друзів... І щоразу, при кожній нагоді, не залишати їх з горем наодинці. Це найменше, що ми можемо зробити для них. Вічна пам'ять героям!

Вед. 1:

Я запитую в себе, питаю у вас, у людей,
Я питаю в книжок, роззираюсь на кожній сторінці:
Де той рік, де той місяць, той проклятий тиждень і день,
Коли ми, українці, забули, що ми - українці?
І що в нас є душа, повна власних чеснот і щедрот,
І що є у нас дума, яка ще од Байди нам в'ється,
І що ми на Вкраїні - таки український народ,
А не просто юрба, що у звітах населенням зветься.
І що хміль наш - у пісні, а не у барилах вина,
І що щедрість - в серцях, а не в магазинних вітринах.
І що є у нас мова, і що українська вона,
Без якої наш край - територія, а не Вкраїна.
Я до себе кажу і до кожного з вас: - Говори!
Говорімо усі, хоч ми й добре навчилися мовчати!
Запитаймо у себе: відколи, з якої пори
Почали українці себе у собі забувати?

Українці мої! Як гірчать мені власні слова...
Знаю добре, що й вам вони теж - не солодкі гостинці.
Але мушу казати, бо серце, мов свічка, сплива,
Коли бачу, як люто себе зневажають вкраїнці.
Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил.
Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.
Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,
Як не зраджена вами, зневажена вами Вкраїна?..

(Відео Скрябін & О. Пономарьов – «Не стидайся - то твоя земля»)

Вед. 2: На цьому наш захід підійшов до кінця, ми дякуємо, що Ви разом з нами перегорнули трагічну сторінку подій на Майдані і згадали Героїв Небесної Сотні. Дякуємо за увагу!

*Сценарій підготували та провели провідні спеціалісти
Коростенської ЦМБ ім. М. Островського Сергієнко А. та
Примак Г.*

Коростишівська центральна районна бібліотека

«Всі твої, Україно, ми діти...»

героїко-патріотична година до Дня пам'яті Героїв Крут

Вед. 1: Україна... В одному цьому слові бринить музика смутку і жалю.
Україна – країна трагедій і краси, країна, де найбільше люблять волю.
Україна – це земля, де ми народилися й живемо, де живуть наші батьки, де
жили наші предки. Усім нам має бути люба й дорого наша мати – Україна.

Вед. 2:

Тобі, Україно, мій мужній народе,
Складаю я пісню святої свободи.

Усі мої сили і душу широку
Й життя я віддам до останнього кроку,
Аби ти щаслива була, Україно,
Моя Батьківщино!

Вед. 1: Понад п'ять сотень літ розчархували предковічне дерево нашого народу. Розділяли нас на козаків та гречкосіїв, на православних і уніатів, на правобережних і лівобережних, на східних і західних, на бандерівців і червоних «совєтів», на екстремістів і слухняних обивателів.

Вед. 2: Ідея соборності стала загальнонаціональною мрією, невід'ємною частиною всіх українських визвольних програм. Величезні жертви, віддані на вівтар волі та незалежності, навчили українських патріотів всюди, куди б не закинула їх доля, бачити в своїх мріях і боротися за єдину соборну, вільну та незалежну Україну.

Вед. 1: Дорогоцінну і найчистішу жертву на вівтар самостійності принесли юнаки, що 29 січня 1918 року кинулись захищати свою землю, знаючи при цьому, що не мають шансів на виживання. Їхній подвиг навічно залишиться в історії як символ національної честі, відданості рідному народові.

Вед. 2: Тоді загинув цілий студентський курінь, триста юнаків – цвіт української молоді. У січні 1918 року на Київ пішли більшовицькі війська під командуванням колишнього царського підполковника Муравйова. Протистояти червоному натиску було нікому, бо Центральна Рада не мала своєї регулярної армії. Тож у цей час смертельної для молодії української держави небезпеки на її захист стала патріотична юнь.

Вед. 1: Бій під Крутами став символом жертвності, юначого лицарства. Ось спогад очевидця: «П'ять годин безперестанку студентський курінь стримував червоні лави, сам будучи під градом куль і гранат... Московські багнети безжально кололи груди юнаків, їхні голови розбивали прикладами рушниць, добивали поранених. Бій скінчився. Жодного полоненого ворог не взяв». І це при тому, що муравйовців було вдсятеро більше й озброєні вони були незрівнянно краще.

Крути

Ще юнаки, ще майже діти,
А навкруги і смерть, і кров.
«На порох стерти, перебити!» -
Іде на Київ Муравйов.
Полків його не зупинити,
Та рано тішаться кати:
Коли стають до зброї діти,
Народ цей – не перемогти!

Вед. 2: З числа загиблих та розстріляних студентів і гімназистів відомі прізвища лише двадцяти. Це студенти Українського Народного університету Олександр Шерстюк, Ісидор Пурик, Бороzenко-Конончук, Головищук, Чижов, Сірик. Омельченко (сотник); студенти Київського університету Св.Володимира Олександр Попович, Володимир Шульгин, Микола Лизогуб, Божко-Божинський, Дмитренко, Андрій; гімназисти 2-ї Кирило-Мефодіївської гімназії Андрій Соколовський, Євген Терновський, Володимир Гнаткевич, Григій Пінський, Іван Сорокевич, Павло Кольченко (прапорщик), Микола Ганкевич.

Вед. 1: 9 лютого 1918 року Київ захопили червоногвардійські загони Муравйова та загони червоного козацтва Примакова. Розпочався кривавий терор. У перші два дні більшовицької окупації було знищено 15 тисяч мирних жителів. Стріляли в тих, хто говорив українською мовою, хто носив національне вбрання.

Вед. 2: Через два тижні Київ звільнили від більшовиків, і кияни пішли розшукувати у крутянських снігах останки тіл юних героїв.

19 березня 1918 року відбувся велелюдний урочистий похорон загиблих юнаків, на який зійшлися кияни, численні делегації, урядовці, військовики. Їх поховали у братській могилі на Аскольдовій горі над Дніпром, відкіля відкривається широкий краєвид на Чернігівщину, де вони поклали своє життя за рідний край.

/Слайд № 2 Кліп «Пам'яті Героїв Крут присвячується»/

Вед. 1: Ми схиляємо голови перед подвигом молоді, яка своїм вчинком стала совістю нації, совістю всіх майбутніх поколінь; молоді, яка щиро вірила в ідеал і, не побоявшись, до останнього боролась за нього. Не за гроші, не за блага, не заради вигоди, не примусово вони пішли на поле бою, а керувались вищою ідеєю свободи, керувались своїми чистими, юнацькими, нічим не заплямованими серцями. Вони мали ті героїські почуття, що налаштовують душу людини на подвиг, на любов і шляхетність.

Вед. 2: Не багатьом із тих, хто безстрашно зустрів переважаючого ворога під Крутами і заступив йому шлях на Київ, удалося вижити. Один із них – Михайло Лавренко. Пережите він висловив у віршованому спогаді.

У думці – знову тліє – бій у Крутах...

О, неповторний часе золотий!..

Ми всі були зелені ще, як рута.

Але в душі палав огонь святий.

Вед. 1: Молодечий запал і щирий патріотизм... вирвали у лютому 1918 року зі шкільної лави молодих хлопців-семінаристів нашої Коростишівської учительської семінарії та завели в ряди січових стрільців. Ці семінаристи були великими ідеалістами і вони нічим не відрізнялись від юних лицарів, які за декілька тижнів перед цим знайшли свою смерть на засніжених полях Крут.

Вед. 2: Мова йде про добровільний перехід до частини січових стрільців, які з 12 лютого 1918 року перебували в Житомирі, 37 учнів Коростишівської учительської семінарії. Це були молоді хлопці віком 16-18 років з найстаршим поміж них Олександром Пилькевичем, якому на той час ішов 21-й. Олександр мав військове звання і бойовий досвід, бо служив добровольцем в артилерії на фронтах I світової війни. Саме він зацікавив і привів до лав січових стрільців молодих семінаристів.

/Слайд №3 – семінаристи/

Вед. 1: Отаман січового війська Коновалець направив добровольців до артилерійської артилерії сотника Дашкевича. Хлопцям довелося не легко, адже артилерійська служба потребувала знань, відповідальності, взаєморозуміння та сили, якої не у всіх семінаристів вистачало. Тому слабших було призначено до телефонної служби, а міцніших – до гарматної і кінної обслуги.

Вед. 2: Юнаки набували теоретичних і практичних навиків безпосередньо в бойовій обстановці. Перший бій, в якому взяли участь Коростишівські семінаристи-артилеристи, відбувся за залізничну станцію Коростень і пройшов для них успішно: місто було взято, а батарея не зазнала людських втрат.

Вед. 1: Після підписання Брестського миру війська Української Центральної Ради спільно з німецькими та австрійськими частинами розпочали наступ на Київ. У боях під Ірпенем восьмигарматна батарея Дашкевича знову показала хорошу бойову підготовку і допомогла військам Симона Петлюри взяти столицю.

Вед. 2: Перебуваючи в Києві, коростишівські семінаристи поряд з військовими заняттями активно проводили культурно-освітню роботу. Артилеристами було організовано бібліотеку, хор, драматичний гурток. Часто влаштовувались екскурсії до музеїв та пам'ятних місць Києва, відвідання театру.

Вед. 1: Після того, як у кінці квітня 1918 року за підтримки німецьких військ було передано владу П. Скоропадському, січові стрільці відмовились від служби гетьману. Старшина артилеристів Дашкевич з трудом переконав семінаристів повернутись до Коростишева і продовжити навчання, бо їх знання і праця ще знадобляться Україні.

Вед. 2: Про подальшу долю коростишівських семінаристів-артилеристів через відсутність інформації (їх прізвищ) нічого не відомо, але те, що в стінах Коростишівської учительської семінарії виховано не одне покоління патріотів України – беззаперечно.

/Слайд №4/

Вед. 1:

Гірко плаче Україна і тяжко ридає,
своїх синів, що померли, сльозами вмиває.
Плаче ненька-Україна, плаче кожна мати,
та, що сина відпустила волю здобувати.

Вед. 2: Багато поколінь українців поклали свої життя на вівтар української державності. Ми наповнені духом своїх волелюбних предків, багаті своєю історією. І якщо хочемо досягнути минуле України, то маємо багато вчитися, знати і пам'ятати.

Вед. 1: XX століття... Воно стало переломом для людства і нашої країни. Це доба наших старших родичів, а частково і наша з вами.

День пам'яті Героїв Крут – це день пам'яті про всіх героїв, які загинули за незалежну Україну, за нас усіх.

Незабутня пам'ять про наших патріотів – земляків, які захищали цілісність і суверенітет України на її буремному Сході вічно житиме у наших серцях.

За час АТО загинули 104 військових із Житомирської області, 37 – у полоні, 62 – зникли безвісти.

Слайд №5 - С. Панасюк

Вед. 2: Сергій Іванович Панасюк народився в простій трудовій родині. Мріяв бути військовим. Був чуйним, ввічливим юнаком. У 28 років, 2 травня 2014 року, загинув у бою під Слов'янськом від снайперської кулі в шию. Шансів вижити не було.

/Слайд №6 – меморіальна дошка/

Вед. 1: 20 вересня 2014 року відбулося відкриття меморіальної дошки у НВК випускників цього навчального закладу, старшому солдату запасу 95-ї Житомирської аеромобільної бригади.

/Слайд №7 – М. Добрянський/

Вед. 2: Максим Сергійович Добрянський, старший солдат запасу 1-го десантного батальйону 95 окремої Житомирської аеромобільної бригади. Загинув у 26 років поблизу селища Мирне Слов'янського району. Був дисциплінованим, добре вихованим, порядним, справедливим, виваженим у вчинках, мав багато друзів.

/Слайд №8– меморіальна дошка/

Вед. 1: 1 вересня 2014 року відкриття меморіальної дошки в гуманітарній гімназії №5, де навчався старший солдат запасу 95-ї Житомирської аеромобільної бригади, Максим Сергійович Добрянський

/Слайд №9 – А. Куценко/

Вед. 2: Андрій Куценко, житель с. Старосільці, доброволець-захисник, батько синів Кирила і Андрія, донечки Даринки, 33-річний розвідник 24-ої окремої механізованої бригади, 28 грудня 2014 року загинув на 29 блокпості під селом Трьохізбенка на Луганщині.

Болить мені... Ти знаєш, як болить?

Болить біда, що зараз в Україні.

Ця рана серце зранене ятрить

І сліз не можу втримати я нині...

Війна... Неоголошена ніким,

Вбиває і калічить українців.

І це наш брат? Та і чи був він ним?

Щоб убивати нас, прислав чужинців.

Болить мені натовлена душа.

Ця рана не дає мені спокою,

І ця неоголошена війна,

Розв'язана «братерською» рукою.

Вед. 1: Допомога та підтримка словом інколи не менш важлива, ніж матеріальна. Хлопці, які щодня ризикують своїм життям заради кожного з нас, чекають вістей з дому ще більше, ніж бронежилетів чи касок. Нині

патріотизм має бути на першому місці. Ми повинні знати своїх героїв в обличчя, тим більше, якщо вони – земляки. Адже це стосується кожного.

/Слайд з відео/

Вед. 2: Бережи, Господи, Україну кожного дня, кожної хвилини. Нехай тут народжуються діти, осяяні любов'ю і добротою.

Молюсь за тебе, Україно,
І свої сили віддаю,
Щоб відродити із руїни
Наш дух у волю вікову!

Коростишівська центральна районна бібліотека

Сповідь солдатських сердець

патріотична година

Вед. 1: Найстрашніше і найбезглуздіше у світі – це війна. Будь-яка війна – це катастрофа. У війні немає переможених і переможців. Вона нехтує найбільшою цінністю на землі – людським життям.

Вед. 2: Закінчуються битви, а історія вічна, а пам'ять нетлінна. Відлуння далекої афганської війни озивається в душах... Ще зовсім юні обличчя дивляться на нас з гранітних плит.

Вед. 1:

Афганістан - чия у тім вина?
Чия вона - помилка чи халатність.
Та дорога помилок тих ціна,
Із кожним днем їх збільшується вартість.

Пішла в історію Афганська війна. Але ще довго будуть тривожити всіх голоси загиблих і живих – війни не минають безслідно.

Вед. 2: Героїчна і трагічна... Ніким і нікому не оголошена. Вона потребує глибокого осмислення. Немає такого комп'ютера, щоб спромігся водночас зробити всі підсумки, винести всі уроки: політичні і воєнні, необхідні для суспільства.

Вед. 1:

Афганістан – одна суцільна рана.
Все кровоточить, нис і болить...
Хто ж відповідь за юні долі
В крові викупаний стяг?
Коли і як приспати болі
В людських знівечених серцях...
А може, скажуть кладовища
Устами жалібних троянд,
Чом дев'ять літ там юність нищив.
Для нас чужий Афганістан?

Вед. 2: 15 лютого виповнюється 26 років з дня виводу радянських військ з Афганістану. Через цю безглузду війну пройшли майже 700 тис. осіб, і 30% з них – це українці. Звання Героя Радянського Союзу було присвоєно 72 військовослужбовцям, з них – 12 українцям. 15 тисяч вояків загинуло у радянсько-афганській війні.

Поставте скибку хліба на стакан
І голови схиліть в скорботі вічній
За тих, кого убив Афган
Чиї він душі зранив і скалічив.

Вед. 1: Вони повернулись. Ті, кому пощастило більше. Останні – у 89-му – 26 років тому. Повернулись, набачившись та натерпівшись такого, від чого й зараз жахаються вві сні. Фізичні рани зажили, але, певно, вже довіку болітимуть душевні, емоційно-моральні рубці. Колишні «афганці» пережили там надлюдські стреси. Як тільки й витримала їх молода психіка!

Вед. 2: Про що думали і мріяли чисті невинні душі безвусих хлопчиків, які йшли в котлован війни.

Шановні друзі! Сьогодні нашими гостями є колишні воїни-афганці.

(Виступ воїнів - афганців)

/На екрані карта Афганістану, слайди про життя афганського населення. Засніжені гори вдалині/

Вед. 1: Що ж то за країна, що завдала нам стільки болю, горя і смутку? Афганістан – це держава, що знаходиться в Південно-Східній Азії, де населення – 17 мільйонів, з них 8 млн. – афганці, а решта – таджики, туркмени, узбеки, хазарейці. До середини 70-х років це була одна з найвідсталіших країн світу.

Вед. 2: Афганістан – це 70% гірської місцевості з бідною рослинністю, гірський хребет Гіндукуш 7-8 тис. метрів. 86 тис. населення проживають в злиднях. Страшенна бідність, відсутність елементарної медичної допомоги, масова неписьменність серед населення, особливо серед жінок та дітей, висока смертність.

Вед. 1: «Ми йшли захищати «революцію», - так писали в листах додому солдати, не розуміючи чому після квітів і караваїв, якими зустрічав їх Афган, вони отримували постріл у спину, чому підривались на мінах, чому знаходили понівечених бойових товаришів.

Вед. 2: Вони виконували наказ. Вони були військовими. Вони прийняли Присягу. Йшли під кулі душманів, падали зранені на чужій землі, зносили люту спеку й спрагу. Юні хлопці, котрі бачили війни тільки в кіно... Кожен новий день міг стати для них останнім...

Вед. 1: Брудна, підступна війна... За що, за які ідеали, за чию Батьківщину, в ім'я якої мети загинули десятки тисяч юнаків? Сивіли від горя батьки і матері, ховаючи своїх дітей, вдовами ставали жінки в мирний час. У якої кількості сімей у траурному обрамленні зберігаються фото синів! Лише одну нагороду заробили вони за проявлену мужність і героїзм – право бути похованими на рідній землі.

Вед. 2: А в українських хатах перед образами стояли на колінах їх матері і випрошували Божої ласки: хоча б зранені, скалічені, аби тільки не в цинкових гробах, не в «чорних тюльпанах» повернулись їх синочки додому...

Вед. 1: За участь в безглуздім бойовищі Україна заплатила більш як п'ятнадцятьма тисячами молодих життів.

Свій траурний рядок вписала ця війна й у літопис Житомирщини: відправлено 2 923 чоловіки, 129 наших земляків загинуло, 2 – пропало безвісти, 250 - померло від ран.

Вед. 2: Серед полеглих в Афганістані були й наші земляки – офіцер Володимир Статкевич із Старосілець та рядовий Леонід Радченко з Торчина.

/Відеокліп/

Вед. 1: Одна печаль на всіх горем і болем увійшла... Ще не загоїлись афганські рани, ще живі картини Майдану, ще не оплакали героїв Небесної Сотні, а в нашому домі знову лихо. Прийшла до нас загальна загроза, яку на нашу землю без оголошення війни принесла нинішня проімперська верхівка Кремля. Її антилюдські загарбницькі, окупаційні дії не може виправдати жоден закон.

Вед. 2: Ще донедавна ми з вами не знали дуже багатьох слів, пов'язаних з війною. І слова «Слава Україні – Героям Слава» були для нас лише привітанням. А тепер ці слова набули нового змісту. Наразі вже точно зрозуміло, яким Героям адресовані вони.

Вед. 1: Так, вони Герої, ті, хто зі зброєю захищає крихкий східний кордон України. Герої - це лікарі, які повертають з того світу поранених в АТО, це волонтери, на плечах яких тримається наша армія.

Вед. 2: Коли перед очима кадри з новин, фото поранених та загиблих героїв, дивлячись їм у вічі, ми розуміємо, що вислів: «душу й тіло ми положим за нашу свободу» став для сучасної історії української нації не просто словами Гімну, це стало станом душі. Війна стала фактором надзвичайного патріотичного згуртування і єдності тисяч і мільйонів співвітчизників.

Вед. 1: У результаті бойових дій в Україні вже загинуло 2 905 осіб, в тому числі 28 дітей. Поранення отримали 7 640 людей.

/Пісня А.Приходько «Герої не вмирають»/

Вед. 2: Не обійшла біда і Коростишівщину. 2 травня 2014 року 28-річний житель Коростишева Панасюк Сергій загинув під Слов'янськом. Він був бійцем елітної 95 Житомирської аеромобільної бригади. Загинув за Незалежну Україну, за нас усіх.

Вед. 1: Тяжка втрата для рідних і для всього Коростишева - 26 червня 2014 року загинув 26-річний Добрянський Максим, воїн-десантник, вихованець гуманітарної гімназії № 5. Максим загинув, захищаючи блокпост № 1 біля селища Мирне.

Вед. 2: В останні дні грудня минулого року страшна звістка прилетіла в село Старосільці. 29 грудня, захищаючи 29 блокпост під селом Трьохізбенка загинув Куценко Андрій.

Вед. 1:

Пливають гроби по морю, як човни –
По морю рук, по морю сліз і гніву.
Пливають в човнах розтерзані сини
На хвилі молитов і переспіву.
Так ніби в жилах замерзає кров,
А потім б'є у скроні голос крові
За тих, хто тихо жив, а відійшов
У дзвонах слави праведним героєм.
Пливають човни, гойдає кожну лодь.
Людська долоня тепла і тремтяча,
Човнами править втішений Господь,
А серце розривається і плаче.
І кожна мати плаче, і пече
Їй кожна рана у чужого сина
Стоїть Донбас і Львів – плече в плече

І разом з ними плаче Україна.
Нехай же вам, герої, віддає
Святий Петро ключі від того раю,
Де убієнний ангелом стає,
Бо він герой. Герої не вмирають. Просто йдуть
Із поля бою – в небо. В лицарі – зі смерті.
Пливуть човни. Пливуть човни. Пливуть...
Героям Слава – вписано у серці!

Вед. 2:

Минають дні, ідуть роки.
Життя листки перегортає.
А біль втрати – навіки
В душі чомусь не заговкає.

Вед. 1:

Що це? Ти чуєш?
Це дзвін. Дзвін пам'яті...
Пам'яті? А хіба такі бувають?
Бувають, слухай!
Це говорить сама пам'ять...
Це говорять наші гарячі вдячні серця!
Пам'ять про загиблих наших земляків!
Пам'ять про твоїх Героїв, Україно!

Вед. 2: Тож вшануймо хвилиною мовчання наших земляків, всіх тих, хто загинув у важкому двобої на чужій афганській землі, тих, хто ціною свого життя відстоював нашу Незалежність на Майдані, хто впав на Сході в нерівному бою в АТО, боронячи Вітчизну від озвірілого ворога.

/Оголошується хвилина мовчання/

Вед. 1:

Молюсь за тебе, Україно!
Молюсь за тебе кожен час,

Бо ти у нас одна-єдина,
Писав в своїх віршах Тарас.
Молюсь, - казав він, - щоб у тебе
Не було між людьми війни,
Щоб завжди було чисте небо
На нашій стомленій землі.
Щоб завше у садку смерека
Весняним квітом під вікном цвіла
І прилітали з вирію лелеки,
Щоб гомін хвиль послухати Дніпра!

Вед. 2: На цьому наша зустріч підійшла до завершення. Дякуємо за увагу. До нових зустрічей!

Коростишівська центральна районна бібліотека

Небесна Сотня у вирій відлетіла...

інформаційний репортаж

/Звучить пісня «Пливе кача»/

Вед. 1: Історія будь-якого народу містить періоди, дати, які є вирішальними і доленосними в його житті. Ми повинні пам'ятати і не забувати героїчні сторінки, коли проливали кров патріоти. Адже хто не знає минулого, той не вартий майбутнього.

Вед. 2: Для нас же, теперішніх молодих українців, що в своїй більшості, на жаль, можливо, і байдужі, перш за все важливо знати, що історія і сучасність України – це діло героїської української молоді: **(Слайд)** козацьких полків Богдана Хмельницького та Івана Мазепи; **(Слайд)** Легіону Січових стрільців Дмитра Вітовського, Української Галицької Армії Мирона Тарнавського; **(Слайд)** Армії Української Народної Республіки Симона Петлюри; **(Слайд)**

Організації Українських Націоналістів Євгена Коновальця і Степана Бандери; (Слайд) Української Повстанської Армії Романа Шухевича; (Слайд) сотень тисяч рядових українців, які боролися проти німецьких загарбників в рядах Червоної Армії; (Слайд) членів визвольного руху шестидесятників В'ячеслава Чорновола; (Слайд) учасників студентського голодування 1990 року; (Слайд) Небесна Сотня, молоді люди, які поклали життя за демократичні зміни в нашій рідній Україні.

Вед. 1: (Слайд) Україна не раз піднімалася з колін. Побита, в ранах, та нездоланна для ворогів своїх, вона йшла ворогу під кулі, щоб захистити всіх своїх дітей. Терновим шляхом дійшла Україна до сьогоднішніх днів.

Україна:

Сторіччями здригався мій народ
Від ярм, від зрад й кривавих заворушень,
І мову як духовний ополот
Втирали в бруд прями́сінько у душах.
Шевченко вмер. І Лесі вже нема.
Є незалежність. Є уже свобода.
І все одно ще темно від примар.
І все одно щось гірко труїть воду.

Вед. 2: Здавалось, все скінчилося, давно минуло і більш ніхто не пройде шляхом тих кривавих дій. Та не так сталося. Що робиться з тобою, чому ти плачеш, Україно?

Україна: В вогні та диму страдають мої міста. Мене понищено, спалено. А найбільше серце обливається кров'ю за сотні моїх дочок і синів, які загинули від куль власної влади. Ще болять і кровоточать рани, земля захлинається від крові та сліз матерів,сестер,побратимів.

«Небесна Сотня»...Юнаки,батьки
Їх імена мені ніколи не забути –
Вони ж за мене полягли,
Так як і ті, що захищали Крути.

Щемить у грудях, і душа болить
За долю мого рідного народу.
Але у серці іскра ще горить,
І не втрачаю віру у свободу.

Вед. 1: За три місяці Україна прожила цілу історичну епоху.

Вед. 2: 22 листопада 2013 року заява влади призупинити підготовку до підписання угоди про Євроінтеграцію сколихнула народ України. По містах почали збиратися студентські протестні акції.

Вед. 1: 30 листопада у Києві на Майдан вийшли сотні молодих студентів, які всіляко підкреслювали мирний характер своєї акції. Злочинна влада вчинила замах на мирний протест і на декларовані цими молодими людьми загальноєвропейські цінності. Десятки протестувальників були по-звірячому побиті спецпідрозділами міліції і у важкому стані потрапили до лікарень, а доля багатьох з них невідома і до сьогодні.

Вед. 2: Шоковані замахом на основоположні права і свободи людини та побиттям мирних студентів, сотні тисяч українців вийшли на Майдан Незалежності, вимагаючи покарання винних у побитті студентів та відставки злочинної влади.

Вед. 1: Після двох місяців мирних протестів підтримка мітингувальників зростала. Замість того, щоб мирно врегулювати ситуацію, 18 лютого тодішня влада на чолі з президентом Януковичем віддала злочинний наказ застосувати зброю і зробити «зачистку» Майдану, застосовуючи водомети, бронетранспортери і вогнепальну зброю.

Вед. 2: Постріл, другий, розірвалася тиша, і нестерпний біль... Кров, вогонь, стрілянина на ураження... Знову смерті, поранені, відірвані руки, проламані голови, вибиті очі, покалічені жінки, поранені священники.

/Кліп/

Вед. 1: Справжні бої розгорталися в центрі Києва 18-20 лютого на вулицях Інститутській, Грушевського, на Європейській площі, Майдані, у Маріїнському парку! Навколо вибухи, стогін, горе. До нас прийшла війна.

Вед. 2: Справжня кровопролитна війна. Нас намагалися винищити за бажання мати людську гідність і самим обирати своє життя. Настав той час, коли кожен українець мав зробити вибір: або ти станеш рабом, або будеш вільною людиною і житимеш у вільній державі.

Вед. 1: На очах у всього світу влада розстрілювала свій народ. Майдан оточили з усіх боків, взяли у щільне кільце. Та люди не здавалися. Співали Гімн. Зі сцени лунали молитви, патріотичні пісні.

Вед. 2: Проти мирних мітингувальників кинули Внутрішні війська, спецпідрозділ «Беркут», на дахах будинків розмістили снайперів, завозили проплачених «тітутшок». В один день тисячі мирних людей стали солдатами свого народу.

Вед. 1: Вони йшли голіруч проти озброєних вишколених беркутівців. А у них під ногами зривалися світло-шумові гранати, довкола свистіли кулі. Бійці спецпідрозділу «Беркут» застосували спецзасоби, декого розстрілювали впритул, захоплювали і добивали поранених.

Вед. 2: На що мітингувальники відповіли камінням, бруківкою, яку розбирали прямо з-під ніг, петардами, та «коктейлями Молотова». Із засобів оборони у мітингувальників були тільки саморобні дерев'яні щити, дерев'яні палиці, барикади, створені з підручних матеріалів та палаючі автомобільні шини і їдкий дим, що густою хмарою оповив серце України – Київ.

Вед. 1: Тисячі поранених і майже 100 людей було вбито снайперами та бійцями спецпідрозділів міліції. Серед них – науковці, викладачі, студенти, вчителі, художники, архітектори, театральні режисери, громадські активісти. Кров цих людей стала вироком для злочинної диктатури. Ця «Небесна Сотня» своїм життям викупила свободу для мільйонів українців і дає шанс збудувати нову демократичну правову державу.

Вед. 2: Безсмертні душі вбитих і закатованих відійшли у небеса, але вони вічно житимуть в народній пам'яті, бо «Герої не вмирають!»

/Відеосюжет «Герої не вмирають»/

Вед. 1: Ці люди – справжні герої. Вони загинули як герої, і проводжають їх як героїв. В кожному районі, кожному місті й селі зупиняються процесії, що везуть домовини з тілами загиблих, і місцеві люди, навіть серед пізньої ночі, зі свічками в руках, в дощ і холод, зі слізьми на очах віддають останню шану героям.

Вед. 2: Але герої не вмирають! Вони завше будуть в наших серцях. В країні уже з'являються перші вулиці та площі, названі на честь героїв Майдану.

Вед. 1: Тисячі людей ідуть на Майдан віддати шану Героям Небесної Сотні, запалюють свічки і ставлять квіти. Здається, що всі квіти Землі перенеслися на Майдан. Оживає Майдан – оживає Україна.

Вед. 2: Хай палають свічки пам'яті про загиблих героїв «Небесної Сотні» у наших серцях, а розмірений бій хронометра відчеканить час скорботи, душевного болю і жалю... Тож хвилиною мовчання вшануємо невмирущу пам'ять про загиблих героїв Небесного Війська.

/Кліп «Мамо, не плач»/

Вед. 1: Тоді, коли кожен українець запалить у своїй душі вогник патріота, весь народ понесе його у своїй дорозі. Патріотизм кожного із нас, любов до ближнього і до країни поведуть державу вперед.

/Кліп про Україну/

Підготували: провідний методист Л. А. Неділько, зав. відділу обслуговування К. П. Ворон.

**«І в скорботі завмерла країна,
відправляючи вас до небес»**

година-реквієм

/Слайди про Україну/

Вед. 1: Зібратись сьогодні нас спонукали дві важливі події: ми хочемо презентувати Вам нову книгу Геннадія Махоріна «Наші Герої» і вшанувати героїв Революції Гідності.

Вед. 2: Це добра нагода згадати славу історію нашої держави і народу, який цю історію творить.

Вед. 1: Десятки поколінь працювали на просторах України, мільйони наших предків кидали в рідну землю добірні зерна, дбали про те, щоб не були ми останніми у великій сім'ї народів світу.

/Пісня «Мальви»/

Вед. 1: Багатства України-неньки завжди вабили охочих до чужого добра й праці: вона була під владою Литви, Польщі, Австро-Угорщини, Росії.

Вед. 2: В найтяжчі часи, коли опускалися руки і підступала зневіра, завжди народжувались серед українців великі люди, які берегли її в лиху годину, намагались повернути її землю, збудити знов до життя.

Вед. 1: Яскравим прикладом героїчного духу минулих поколінь є лицарі Київської Русі, козаки гетьманської доби, січові стрільці, солдати першої та другої Світових воєн.

Вед. 2: Згадаймо імена Богдана Хмельницького, який звільнив Україну з-під ярма польської шляхти, Івана Мазепи, який намагався орієнтувати Україну на Європу і визволити її з-під влади царської Росії.

/Пісня у виконанні учнів гімназії/

Вед. 1: Наші герої – Олекса Довбуш і Максим Залізняк, Михайло Грушевський і В'ячеслав Чорновіл, Тарас Шевченко і Василь Стус... Їх життя – приклад відданого служіння ідеї української державності.

Вед. 2: Свою сторінку в історію української держави вписали і славні сини Поліського краю: гетьман Іван Виговський, учасники селянського повстання Коліївщина, Леся Українка, Іван Огієнко, Олег Ольжич.

/Слайди з подіями Майдану/

Вед. 1: Прагнення до загальнолюдських цінностей у споконвічно європейській державі, події останніх місяців 2013 і початку 2014 років стали ще однією сторінкою національно-визвольного руху. Пробудилася приспана роками національна свідомість людей.

Вед. 2: Десятки тисяч громадян всієї України вийшли висловити протест проти подвійних стандартів, підміни понять і перекручування реальності, проти беззаконня, яке чинилося групою лукавих правителів.

Закінчуються слайд, на фоні музики вірш:

Свистіло, гримало, гуло...

І раптом – тиша, чути серця стукіт

Гей, чуєш брате? Що б там не було -

Ти тільки дихай, обіпрись на руки...

Мить. Зліва гаркнув побратим.

Мить. Куля свиснула, біль в грудях і нудота...

Тримайся, брате, ти ж в сім'ї один.

А снайпер в спину б'є, сволота!!!

Під ноги ллє струмками кров -

Сьогодні тут багато крові,

Пробач, матусю, маю я любов

До України, Бога і до волі...

І маю волю до життя,

І це життя віддам за батьківщину!

Аби довести: люди - не сміття!

Гей, друже, чуєш - слава Україні...
Гей, друже, чуєш, де болить?
Ну де в тобі взялося стільки крові?!
Не захистив тебе твій клятий щит,
Не дав Господь тобі легкої долі...
Ти знаєш, часто бачу сон
Де сильна, вільна Україна,
Між сходом й заходом розламаний кордон
І всі ми, як одна дружня родина.
Ти чуєш, бачив я у тому сні,
Що зникли бідні і багаті,
Що зникли ранги, касти, меншості і ми
Приходим на майдан лише щоб погуляти...
Ти чуєш, братику, які я бачу сни,
В тих снах по людях тати не стріляють
І ці злочинці й дії їх брудні -
В тих снах їх, брате, просто не буває...
Ти чуєш, брате, щось я притомивсь.
Дозволь тут коло тебе ляжу,
Я вже не чую постріли убивць,
А сни мої хай вітер всім розкаже...

Вед. 2: Сьогодні річниця фатальних, найдраматичніших подій новітньої історії України.

Вед. 1: 18-20 лютого 2014 року у Києві, на Майдані Незалежності, було розстріляно близько сотні протестувальників, кілька сотень – травмовано.

Вед. 2: Влада віддала злочинний наказ відкрити вогонь по учасниках мирної акції.

Вед. 1: За нашу з вами свободу і оновлення країни заплачено страшну ціну: своє життя віддали найкращі. Народ відразу ж охрестив їх Небесною Сотнею.

На екрані фото Небесної Сотні (читає власний вірш М. Каленюк)

Вед. 2: Більшість з них – молоді, сильні, вони тільки починали жити. Усі вони не думали про те, що можуть загинути. Вони лише знали, що так, як є, – так далі в Україні бути не може...

На фоні музики «Пливе кача»

Вед. 2: Згадаймо в скорботі, з великою вдячністю Героїв Небесної сотні.

(Виходять діти із свічками)

Вед. 1: Вшануймо їх світлу пам'ять хвилиною мовчання.

(Хвилина мовчання)

Вед. 2: Пам'ять про героїв житиме у віках. Вони промовлятимуть до нас в рядках віршів і пісень, зі сторінок книг.

Вед. 1: Гідне місце серед нових видань патріотичної тематики займе і книга нашого гостя – Геннадія Леонідовича Махоріна.

На екрані слайд – книга Г. Махоріна «Наші Герої»

Вед. 2: Вітаємо Вас, Геннадію Леонідовичу, на Лугинській землі.

Вед. 1: Геннадія Леонідовича знають і шанують у місті й області. Кандидат історичних наук, доцент кафедри історії, політології та психології Житомирського національного агроекологічного університету, він є автором 17 книг і близько 60 статей історико-краєзнавчого характеру, співредактором журналу «Краєзнавство. Історико-культурологічний альманах Житомирщини».

Вед. 1: Книга, видана в минулому році у місті Житомирі, розповідає про борців за національне визволення України, які народилися або певний час проживали на Житомирщині.

Вед. 2: На сторінках нової книги висвітлено події Майдану, Революції Гідності, антитерористичної операції. До книги занесені імена загиблих і поранених захисників України, уродженців Житомирщини станом на 10 серпня 2014 року.

Вед. 1: Є в цьому сумному переліку прізвища наших земляків – Сергія Бовсуновського, Петра Яцковця, Юрія Оліферчука, Валерія Юрченка.

Вед. 2: Про історію та джерела написаної книги краще розповість сам автор.

Вед. 1: Запрошуємо до слова автора книги «Наші Герої» Геннадія Леонідовича Махоріна.

(Виступ автора)

Вед. 1: Запрошуємо до слова голову Лугинської РДА.

(Виступ гостя)

Вед. 2: Минув рік від трагічних подій на Майдані. На жаль Небесною Сотнею не закінчився біль і страждання України, на сході продовжуються боротьба за єдність і незалежність нашої держави.

(Розповідь про учасників АТО Цапук А.)

Кліп «учасники АТО»

Вед. 1: Та ніщо не може заборонити текти рікам, цвісти весною садам, дітям усміхатися до сонця і дивитися в небо, жити і сподіватися на краще.

Кліп «Молитва за Україну»

(Виходять всі учасники)

Вед. 2: Відтепер наші герої постійно споглядатимуть за нами та нашими вчинками, і ми мусимо жити гідно, щоб їх жертви не стали марними!

Вед. 1: Герої не вмирають! Вони завжди будуть в наших серцях.

Учасники разом: Слава Україні

Глядачі: Героям слава!

Лугинська центральна районна бібліотека

Волонтери – люди доброї волі

сценарій заходу

Бібліотекар: Милосердя, доброта... Ще з часів давньоруських благодійність була традицією нашого народу. Цілком природним і закономірним вважалось допомогти знедоленому, нещасному, поділитися шматком хліба, дати

притулок бездомному, захистити старість і немічність, порятувати хворого чи каліку, заступитися за беззахисного і скривдженого.

Ведучий 1:

Людина починається з добра.

Сказав мудрець:

Живи, добро звершай!

Та нагород за це не вимагай!

Лише в добро та в вищу правду віра,

Людину відрізняє від мавпи й звіра.

Хай оживає істина стара:

Людина починається з добра.

Ведучий 2: Сьогодні є люди поруч із нами, які іноді здаються справжніми атлантами, на чиїх плечах тримається наш світ. Тих, хто робить надзвичайне для бійців, поранених, сиріт, біженців, з ранку до вечора шукаючи можливості для допомоги: збирає гроші на ліки, надає притулок тим, хто залишив рідні домівки, годує, напуває, зігріває... Це волонтери. Мирні воїни світла.

Читець:

Є доброта лиш для сенсацій,

Відома нам її мета,

Існує й інша доброта,

Що вимагає компенсацій.

А є така, що від людини

Вона сама назустріч лине

Із слова, вчинку, із очей.

Все більше й більш таких людей.

Ось кануть злигодні у вічність,

Серця перейме яснота.

І прийде в світ її Величність –

Одна вселюдська Доброта.

Ведучий 1: Волонтерами спочатку називали людей, що добровільно та виключно із свого бажання поступали на воєнну службу в деяких європейських країнах (наприклад, Франції, Іспанії). Зараз від цього громіздкого визначення «волонтерства» залишилося лише слово «добровільно». Правда, додалося ще й «безоплатно».

Ведучий 2:

Добро спішіть творити, люди,
Воно, як сонце, зігріва,
В добрі нам всім
Зручніше буде,
Без нього затишку нема.
Уважним будь, хай шлях твій на землі
Злама байдужості холодні ґрати,
Є цінності великі і малі
Багатий той, хто вміє віддавати.

Ведучий 1: Роком виникнення волонтерського руху вважається 1859. Саме тоді французький письменник, журналіст Анрі Дюнан, вражений картинами битви при Сольферино, запропонував ідею створення Червоного Хреста – організації, яка працювала б на волонтерських засадах і надавала першу медичну допомогу пораненим бійцям. Принципами, сформульованими Дюнаном, керуються сьогодні волонтерські організації у всьому світі. Деякі дослідники виділяють 20 століття як головну віху у розвитку волонтерського руху. У Європі після закінчення першої світової війни з'явилися люди, готові надавати допомогу постраждалим у війні. Саме у цей час були створені перші волонтерські організації.

Практично кожен із нас хоча б раз у житті по своїй волі брав на себе виконання трудових обов'язків, не вимагаючи грошової компенсації.

Читець:

Навчаймося добра, як вчать мови діти,
Щоб потім все життя його творить святе.

Плекаймо крізь роки троянди ніжні й жито,

Тримаймо у серцях, як сонце золоте.

Хай твоя крапля щирості й тепла

Впаде у душу, бідну і страждальну.

Й розтопить холод, щоб душа могла

Ясніти в щасті злетом життєздатним.

Бібліотекар: Мати Тереза – одна з найвідоміших, найталановитіших і найулюбленіших особистостей минулого століття. У жовтні 1979 року їй, скромній, проте могутній силою духу індійській черниці, було присуджено Нобелівську премію миру.

Папа Римський Павло шостий на знак вдячності «за її всесвітню місію любові» подарував Матері Терезі власний розкішний білий Лінкольн. Жодного разу не скориставшись автомобілем, Мати Тереза влаштувала лотерею і на одержані кошти заснувала заклад для лікування хворих на проказу.

Агнес Гонкса Бояскіу народилася у 1910 році в місті Скоп'є (Македонія) у заможній албанській родині. Батьки назавжди залишилися для неї взірцем подружньої вірності та взаємної любові. Агнес вирішила служити Богові. Двадцять років вона викладала в монастирському коледжі географію і історію. У 1948 році вона, непримітна черниця, покинула коледж і, маючи лише невелику валізку і п'ять рупій готівкою, вирушила допомагати скривдженим долею й суспільством біднякам. Щоранку ця невтомна тендітна жінка вирушала в найнебезпечніші, глухі й брудні завулки Калькутти, щоб надати медичну допомогу хворим, нагодувати голодних, втішити страждених. Так розпочалася ця місія. Самотні, нужденні отримували від неї справжню поміч, яка ґрунтувалася на її глибокій шані до людей і непохитній вірі в неоціненність людського життя. У своєму житті вона керувалася незаперечною істиною: «Найбільше щастя – віддавати себе іншим». Для улюблених своїх бідаків вона давала те, що є найзначущим у

житті кожної людини – час. Час, щоб запропонувати дар дружби самотнім, розраду згорьованим, визнання – зневаженим.

Отже, головними рисами цих людей були милосердя і доброта.

Ведучий 2:

Крок за кроком, все далі і далі
Ми втрачаємо наше життя.
Чого варті ми без добра і моралі,
Без любові – найціннішого почуття?

Ведучий 1: Доброта і чуйність, співпереживання і щиросердечність, уміння розділити чужий біль, підтримати у важку хвилину, розрадити в горі й біді - це в характері нашого народу.

Читець:

Не говори про доброту,
Коли ти нею сам не сяєш,
Коли у радощах літаєш,
Забувши про чужу біду
Бо доброта — не тільки те,
Що обіймає тепле слово,
В цім почутті така основа,
Яка з глибин душі росте.
Коли її не маєш ти,
То раниш людяне в людині,
Немає вищої святині,
Ніж чисте сяйво доброти.

Ведучий 2: Українці завжди опікувалися старими та немічними, вдовами, сиротами. Сильний допомагав слабшому. Великі справи робили разом. Сусіди завжди допомагали один одному під час осінніх робіт у городі чи полі. Чуйність, ніжність у взаєминах між людьми викликали захоплення у мандрівників, які приходили до нас із далеких країн.

Ведучий 1: Серед відомих нам українців, що творили добрі справи безкорисливо, виділяються Костянтин Острозький – київський воєвода, князь, який за власні кошти відкрив перші школи у деяких містах західної України (16 ст.), в яких училися і діти шляхти, і селянські діти. Окремим фондом здійснювалася підтримка дітей-сиріт.

Гетьмани Петро Сагайдачний і Іван Мазепа у 1702 році на благодійні кошти звели новий великий корпус Києво-Могилянської академії.

Ведучий 2: Михайло Грушевський – видатний український історик, у 1898 році на власні кошти заснував у Києві школу, в якій діти мали змогу навчатися рідною українською мовою.

І це далеко не повний список відомих українців, які були не тільки відомими політиками, культурними діячами, а й меценатами і благодійниками.

Читець:

Не зобидь ні старця, ні дитину,
Поділись останнім сухарем,
Тільки раз ми на землі живем:
Сій любов, краса її єдина.
Зло нічого не дає, крім зла.
Вмій прощати, як прощає мати,
На добро – добром спіши воздати –
Мудрість завжди доброю була.
Витри піт солоний із чола,
І працєю, забувши про утому,
Бо людина ціниться по тому,
Чи вона зробила, що могла?..

Бібліотекар: Англійський письменник Джек Лондон сказав: «Істинне призначення людини – жити, а не існувати». Люди, які стають волонтерами, розуміють це і відчують. Вони приносять користь суспільству, натомість отримують задоволення від життя, задоволення від своєї роботи, визнання

своєї діяльності іншими (друзями, колегами), отримують вдячність людей, почуття необхідності та можливість змінити щось на краще, отримують позитивні емоції, нові знайомства та нових друзів, можливості реалізації себе як творчої особистості, вони розвиваються, реалізуються, здобувають самоосвіту, мандрують врешті-решт.

Ведучий 1: Матеріальні проблеми, засилля світогляду «моя хата скраю», надмірна прагматичність пересічного українця не дають змогу явищу волонтерства зацвісти в повну силу. З іншого боку, не дарма кажуть:

Хочеш змінити країну – змieni своє місто,
Хочеш змінити місто – змieni свою вулицю,
Хочеш змінити вулицю – змieni свій будинок,
Хочеш змінити будинок – змieni свою сім'ю,
Хочеш змінити сім'ю – змieni себе!

Ведучий 2: На жаль, багато поряд із нами людей, які з різних причин ледве виживають. Якщо кожен із нас буде небайдужим до чужого горя, то це полегшить їхнє життя.

І в житті, як на полі мінному,
Я просила і в цьому сторіччі,
Хоч би той магазинний мінімум –
Люди, будьте взаємно ввічливі! –
І якби на те моя воля,
Написала б я скрізь курсивами
- Так багато на світі горя,
Люди, будьте взаємно красивими. *(Ліна Костенко)*

Ведучий 1: Нелегка доля випала Україні у ХХІ столітті. Вир суспільно-політичного життя захопив і поглинув кожного. Ми, живучи у світі технологій, маніпуляцій та амбіцій, забуваємо про головне – живемо один раз. Інколи важко зробити крок вперед, не маючи проблем з опорно-руховим апаратом, почути музику, маючи абсолютний слух, відчувати тепло, маючи родину. А як бути тим, хто не має таких звичних, на перший погляд,

можливостей? Єдине, що лишається у особливих людей – ВІРА. Не будьмо байдужими. Одна добра справа для тебе – дрібничка, а для когось – мрія, цілий світ... Зробімо перший крок РАЗОМ! Разом до МАЙБУТНЬОГО!

Ведучий 2:

Ти твориш добро, даруючи радість усім,
Ти ділишся щастям і серцем своїм.
Ти твориш добро, даруєш надію,
Ти твориш любов, ти здійснюєш мрії.
Душею і серцем ти завжди із ними,
Для них ти є друг, і сім'я, і родина.
Ти наче те сонце, що гріє весною.
Для них ти, як Ангел, що завжди з тобою.
Ти рук не опустиш, ти йдеш до мети,
Щаслива дитина, щасливий і ти.
З дитячих сердець погане ти стер,
Ти добра людина, ти – ВОЛОНТЕР!

Бібліотекар: Волонтерська діяльність має неоціненне значення: вона сприяє тісній співпраці старшого і молодшого поколінь, їх духовному єднанню: старше покоління відчуває турботу, захист, підтримку, увагу до себе. А молодь вивчає неоціненний досвід старшого покоління, продовжує його традиції, вчиться любити свою Батьківщину, бути добрими і милосердними. Ми також вважаємо, що милосердя повинно бути оцінкою совісті кожного з нас і навіть всього суспільства. Тільки добро збереже чарівний світ нашої рідної землі. На ньому тримається все людство! Коли кожен із нас буде добрим і милосердним, справедливим, щирим, буде жити за правилами людяності і добра, наше спільне життя і майбутнє буде щасливим і прекрасним. А наша рідна Україна стане багатою і незалежною державою, де, в першу чергу, будуть піклуватися про людину, її добробут. Велике починається з малого...

Ведучий 1: Тому ми закликаємо всіх: будьте щедрі серцем в ім'я добра і милосердя! Нехай не зачерствіють ваші душі, відкрийте свої серця для добра! Нехай потреба робити добро стане вашою щоденною потребою!

Ведучий 2: Ось і добігла кінця наша з вами зустріч. Я сподіваюсь, що ви у своїх вчинках будете керуватись добром, милосердям, співчуттям. Пам'ятайте, що саме ви – капітан свого корабля життя. І куди ви його спрямуєте – до хорошого, чи поганого – залежить тільки від вас.

Читець: Гімн волонтерів

Гей! Волонтери, нумо до справи,
Ваша потрібна опіка.
Хай милосердя в нашій державі
Стане престижним навіки.
Гей! Небайдужі, чуйними будьте,
Поряд нужденних багато,
Дуже важливо в свята і в будні
Серцем уміть відчувати.
Хай добро справжнє світом крокує,
Всі подала перешкоди.
Нашу державу ми побудуєм
Затишну в різну погоду.

Романівський район

Врублівська сільська бібліотека

Хоробрі серця

українським воїнам присвячується

Звучить пісня «Небесна сотня» (виконує Василюк А.)

Вед. 1: Вітаємо вас на нашому заході, присвяченому воїнам, які воюють, і тим, що воювали і полягли на сході України, захищаючи нашу землю.

Вед. 2:

У всіх людей своя святиня
Куди не глянь і не спитай,
Рідніша їм своя пустиня,
А ніж земний в пустелі рай.
Нема без кореня рослини,
Нема людей без батьківщини.

Пісня «Повертайся живим» (Зінчук Т.)

Вед. 1: 23 роки Україна не знала війни. Наш народ пишався тим, що у буремні дев'яності Україні вдалося зберегти мир. Але війна не обійшла нашу державу тепер. Ще рік тому ми з вами не знали дуже багатьох слів, пов'язаних з війною, тепер же майже кожна родину так чи інакше опалило полум'я військових дій. Ще рік тому ми не особливо звертали увагу на слова «Слава Україні – Героям слава», а тепер ці слова набули нового змісту.

Вед. 2: Наразі вже точно зрозуміло, кому ці слова адресовані, і ні в кого немає сумнівів, що ці герої – хлопці, що зі зброєю в руках захищають крихкий східний кордон України, лікарі, які в мирний час повертають поранених в АТО з того світу, волонтери, на плечах яких тримається наша армія.

Вірш (Хачатрян Рузанна)

Вед. 1: Слова «Слава Україні! – Героям слава!» перестали бути просто вітанням, це вже віддання шани найкращим, котрі у найважливіший момент нашої держави не злякалися і пожертвували собою заради своєї Батьківщини, а також є свідченням справжнього патріотизму.

Вед. 2: Коли перед очима кадри з новин, фото поранених та загиблих героїв, ми розуміємо, що вислів «душу й тіло ми положим за нашу свободу» став для сучасної історії української нації не просто словами з гімну, це стало станом душі.

Пісня Степом (любительське об'єднання «Родина»)

Вірш (Василюк А.)

Вед. 1: Просимо вийти на сцену наших славних воїнів: Василюк Володимир, Гумінський Олександр, Кальчев Микола, Колесник Руслан, Залівін Роман, Левик Анатолій, Сайко Олег, Сукальський Олег, Паренюк Петро, Лісовський Аркадій, Танасієнко Олександр, Цімох Олександр, Трубій Роман, Бистрицький Павло, Кравчук Михайло, Мартинюк Віктор, Житомирець Максим, Житомирець Олександр, Житомирець Тетяна, Нестерук Юрій.

(Виступ воїнів)

Вед. 1: В результаті бойових дій в Україні загинули тисячі людей, військових, добровольців і мирних жителів, в тому числі 28 дітей. Кожен день змінюється статистика і кількості поранених. Солдати добровольчих загонів та регулярної армії віддали життя за кожного з нас!

Вед. 2: Не обійшла біда і романівський район. Загинув Сергій Григорович, мешканець с. Печанівка. На похороні хлопця зібралося на лише село, а й мешканці навколишніх сіл.

Тож давайте вшануємо пам'ять загиблих героїв хвилиною мовчання

Метроном (запалюєм свічки), хвилина мовчання

Пісня «Свіча»

Учень 1:

Пливають гроби по морю, як човни –
По морю рук, по морю сліз і гніву.
Пливають в човнах розтерзані сини
На хвилі молитов і переспіву.
Так ніби в жилах замерзає кров,
А потім б'є у скроні голос крові
За тих, хто тихо жив, а відійшов
У дзвонах слави праведним героєм.
Пливають човни, гойдає кожну лодь
Людська долоня, тепла і тремтяча,
Човнами править втішений Господь,
А серце розривається і плаче.

І кожна мати плаче, і пече
Їй кожна рана у чужого сина.
Стоїть Донбас і Львів – плече в плече
І разом з ними плаче Україна.
Нехай же вам, герої, віддає
Святий Петро ключі від того раю,
Де убієнний ангелом стає,
Бо він герой. Герої не вмирають.
Герої не вмирають. Просто йдуть
Із поля бою – в небо. В лицарі – зі смерті.
Пливуть човни. Пливуть човни. Пливуть....
Героям слава - вписано у серці.

Пісня «Балада про мальви»

Вед. 1: Але нашу Батьківщину, нашу Україну зламати не можна. Як птах Фенікс вона відроджується із попелу, стає міцнішою, сильнішою. Хочу навести слова одного з політичних аналітиків при ООН: «Після закінчення війни Україна отримає сильну армію, патріотизм на високому рівні, згуртовану націю, а Росія лише безіменні могили».

Учень 2:

Не розчаровуйсь в Україні,
А розумій її печаль.
Що робиш ти для неї нині –
У себе спершу запитай.
Не розчаровуйсь в Україні,
Вона свята, а грішні – ми
В її недолі часто винні
Її ж бо дочки і сини.
Не розчаровуйсь в Україні,
Ідеї волі певним будь,
Бо тільки той є справжнім сином,

Хто вміє неньку захистить.
Не розчаровуйсь в Україні,
Вір, що мине важка пора,
Розквітне пишний цвіт калини,
В садах достатку і добра.

Пісня «Война» (Василюк А)

Хай живе Україна! Слава Україні! – Героям слава!

Підготувала Зінчук Л. П., завідувачка Врублівської сільської бібліотеки.

Додатки

Календар патріотичних дат України

22 січня – День Соборності України, відновлений указом Президента України № 871/2014 «Про День Соборності України» від 13 листопада 2014 року

8 травня - День пам'яті та примирення, встановлений Указом Президента України № 169/2015 «Про заходи з відзначення у 2015 році 70-ї річниці Перемоги над нацизмом у Європі та 70-ї річниці завершення Другої світової війни» від 24 березня 2015 року

9 травня - День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, встановлений як державне свято внаслідок ухвалення 9 квітня 2015 року Верховною Радою України проекту закону № 2539 «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років» в рамках голосування за пакет законів про декомунізацію

28 червня - День Конституції України - єдине державне свято, закріплене в самій Конституції (ст. 161), святкується щорічно 28 червня на честь прийняття Конституції України того ж дня 1996 року

23 серпня - День Державного Прапора України, встановлений указом Президента України № 987/2004 «Про День Державного Прапора України» від 23 серпня 2004 року

24 серпня - День Незалежності України, встановлений постановою Верховної Ради України «Про День незалежності України» від 20 лютого 1992 року

14 жовтня - День захисника України, встановлений указом Президента України № 806/2014 «Про День захисника України» від 14 жовтня 2014 року

28 жовтня – день визволення України від фашистських загарбників, встановлений указом Президента України № 836/2009 «Про День визволення України від фашистських загарбників» від 20 жовтня 2009 року

9 листопада - День української писемності та мови, встановлений указом Президента України № 1241/97 «Про День української писемності та мови» від 9 листопада 1997 року

21 листопада - День Гідності та Свободи, встановлений указом Президента України № 872/2014 «Про День Гідності та Свободи» від 13 листопада 2014 року

6 грудня - День Збройних сил України, встановлений постановою Верховної Ради України N 3528-XII «Про День Збройних Сил України» від 19 жовтня 1993 року

Друга неділя грудня – День благодійництва, встановлений указом Президента України № 220/2007 «Про День благодійництва» від 13 грудня 2007 року (5 грудня відзначається Міжнародний день волонтера).

Професійні військові свята

Перша неділя липня - День Військово-Морських Сил Збройних Сил України (Указ Президента України від 12.06.2015 № 331/2015)

15 липня - День українських миротворців (Постанова Верховної Ради України від 21.05.2013 № 292-VII)

2 серпня - День висококомобільних десантних військ (Указ Президента України від 27.07.2012 №457/2012)

Перша неділя серпня - День Повітряних Сил ЗС України (Указ Президента України від 27.06.2007 № 579/2007)

8 серпня - День військ зв'язку (Указ Президента України від 01.02.2000 № 154/2000)

Остання субота серпня - День авіації (Указ Президента України від 16.08.1993 № 305/93)

7 вересня - День воєнної розвідки (наказ Міністра оборони України від 01.06.2007 №302)

Друга неділя вересня – День танкістів (Указ Президента України від 29.08.1997 №922/97)

3 листопада - День ракетних військ і артилерії (Указ Президента України від 31.10.1997 №1215/97)

3 листопада – День інженерних військ (Указ Президента України від 27.10.99 №1399/99)

16 листопада – День Морської піхоти України (Указ Президента України від 31.03.2014 №352/2014)

12 грудня – День Сухопутних військ України (Указ Президента України від 18.10.1997 №1167/97).

Нові законодавчі та нормативні матеріали щодо патріотичного виховання

1. Про вшанування героїв АТО та вдосконалення національно-патріотичного виховання дітей та молоді [Електрон. ресурс] : Постанова Верховної Ради України від 12 травня 2015 р. № 373-VIII. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/373-19>

2. Про заходи щодо поліпшення національно-патріотичного виховання дітей та молоді [Електрон. ресурс] : Указ Президента України від 12 червня 2015 р. № 334/2015. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/334/2015>
3. Про затвердження Концепції національно-патріотичного виховання дітей і молоді, Заходів щодо реалізації Концепції національно-патріотичного виховання дітей і молоді та методичних рекомендацій щодо національно-патріотичного виховання у загальноосвітніх навчальних закладах [Електрон. ресурс] : наказ Міністерства освіти і науки України від 16 червня 2015 р. № 641. – Режим доступу: <http://old.mon.gov.ua/ua/about-ministry/normative/4068->

Вступне слово	1
<i>МАТЕРІАЛИ БІБЛІОТЕК ОБЛАСТІ</i>	
<i>Андрушівська районна бібліотека</i>	
Сто крилатих героїв у небо злетіло: вечір – реквієм	3
<i>Андрушівська районна бібліотека</i>	
Герої не вмирають: вечір пам'яті, присвячений Дню Героїв	9
<i>Брусилівський район</i>	
<i>Морозівська сільська бібліотека</i>	
Присвячуємо учасникам АТО: сценарій заходу	22
<i>Коростеньська центральна міська бібліотека ім. М. Островського</i>	
Високий дух Майдану: година-реквієм вшанування героїв Небесної сотні	28
<i>Коростишівська центральна районна бібліотека</i>	
«Всі твої, Україно, ми діти...»: героїко-патріотична година до Дня пам'яті Героїв Крут	41
<i>Коростишівська центральна районна бібліотека</i>	
Сповідь солдатських сердець: патріотична година.....	48
<i>Коростишівська центральна районна бібліотека</i>	
Небесна Сотня у вирій відлетіла...: інформаційний репортаж	54
<i>Лугинська центральна районна бібліотека</i>	
«І в скорботі завмерла країна, відправляючи вас до небес»: година-реквієм	59
<i>Лугинська центральна районна бібліотека</i>	
Волонтери – люди доброї волі: сценарій заходу	63

Романівський район

Врублівська сільська бібліотека

Хоробрі серця: українським воїнам присвячується 71

Додатки

Календар патріотичних дат України 75

Професійні військові свята 76

Нові законодавчі та нормативні матеріали щодо патріотичного
виховання 77

Упорядкування

і комп'ютерний набір:

Люблянська О. В., бібліотекар НМВ

Редакція:

Врублевська Г. Й., гол. бібл. ВНБТ

Відповідальна за випуск:

Карплюк Н. А., заст. директора